ANUL XVIII. N.° 7 — 20 IANUARIE 1973

Carpații

Depósito legal: M. 8.137 - 1958

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

MOTA ȘI MARIN
CRUCIATI AI SECOLULUI DOUAZECI

de FAUST BRADESCU

SAU scurs 36 de ani dela moartea lui Moța și Marin!

Atât amar de ani de istorie, în care fața lumii a devenit cenușie, ca a sgură căzută peste suflete și neamuri.

De-atunci, peste milioanele de sacrificii umane, peste speranțele atâtor inimi senine, s'a ridicat dominatoare hidra roșie a comunismului internațional. Sprijinit pe inconștiența unora și pe dobitocia altora, sapă nestânjenit temeliile Occidentului și mână spre revoltă lumea celor de abia ieșiți în lumina istoriei. Ca o gangrenă uriașe otrăvește muncitorimea, sapă inima tineretului, pervertește cultura, contaminează Biserica. Și nu e de mirare, deoarece asta îi e menirea de când a fost conceput în formă moderna pe bază economică și determinism dialectic. Numai că de data aceasta, croit pe interese mesianice și'n spirit talmudic, a fost îndrumat cu o perseverență diabolică spre distrugerea sentimentului religios, trecând, de câte ori s'a ivit ocazia, dela teorie la practică, cu o ferocitate într'adevăr iudaică.

Printre nenumăratele dovezi ce ilustrează această latură a comunismului se desprinde îngrozitoarea frescă de sânge și sacrilegii crestată în trupul Spaniei de către trupele comunisto-republicane. Sute de biserici și mâ-

(Urmează în pag. 2.)

...năstiri pângărite sau distruse; mii de preoți și călugări schingiuiți sau asasinați. Sub ochiul vigilent al marei oculte internaționale se juca, în Spania din acea vreme, soarta politică a continentului și soarta Bisericii. O victorie republicană ar fi provocat încercuirea marxistă a Europei, cu toate consecințele militare ce-ar fi decurs. Dar în acelaș timp, ar fi dat și-o lovitură de moarte Bisericii creștine.

Această primejdie a intuit-o Moța atunci când scria cu un fel de pasiune nestăpânită: "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos. Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători?".

Cu câtă ușurință s'a trecut și se trece peste aceste cuvinte...

"O simplă imagine mistică — *vor afirma și acuma toți cei desprinși de marile adevăruri.* "O viziune simbolică a unui creștin revoltat" — *vor repeta toți cei ce se căznesc să micșoreze însemnătatea cuvintelor lui Moța.*

Fără'ndoială, e vorba și de una și de alta. Dar ceeace nu s'a înțeles e adâncimea acestei imagini, substratul spiritual și uman ce se ascunde în ea. Să ne amintim însă de circumstanțele de atunci. Foarte mulți combatanți naționaliști s'au dus să lupte în Spania alături de trupele franchiste. Veniți din toate țările lumii, ceeace îi îndemna să intre în încleștarea iberică erau mai ales legăturile ideologice, dorința de a contribui cu elanul lor la victoria Spaniei naționaliste. Pentru ei, această Spanie însângerată reprezenta câmpul unei experiențe decisive politico-revoluționare. Era lupta contra comunismului, această plagă a secolului. Latura spirituală nu venea decât după aceea, ca o consecință a nelegiuirilor comise de hoardele roșii.

Pentru legionarii români, latura dramei creștine avea precădere. În această deslănțuire iconoclastă contra a tot ce reprezenta suflul dumnezeesc în Spania, ei vedeau încercarea de distrugere a singurului așezământ omenesc sprijinit pe eternitate: Biserica. Prin prăbușirea lui s'ar fi prăbușit o lume. Religia, în ce are ea mai curat, mai înalt, mai necesar pentru genul uman, era amenințată. Răsboiul civil, cu toate ororile lui, nu constituia decât un fenomen intermediar, prin mijlocirea căruia se viza centrul vital al spiritualității creștine.

Așa a văzut Moța această ciocnire de forțe și de aceea acel strigăt în veac "Se trăgea cu mitraliera în chipul lui Cristos". *Pentru el nu era în pericol numai un popor sau un sistem politic. Pericolul amenința "așezământul creștin al lumii". Acele gloanțe, trase în imaginea celui crucificat, simbolizau mai mult decât o revoluție crudă, un răsboi fratricid, o răsturnare de regim. Conflictul, depășind sfera civilă, țintea, prin armele urei și sadismului, sfera luminii interioare, acolo unde omul încearcă să se apropie de dumnezeire. Primejdia păștea însăși armonia interioară a omului. Soarta lui spirituală se juca pe muchea credinței și-a sacrificiului.*

Legionarii români au fost, cu siguranță, singurii ce-au venit să ajute Spania prin forța credinței. În afară de pieptu-rile lor călite în alte lupte, ei aduceau grăuntele de credință creștină ce răstoarnă munții. Veniți să lupte pentru victoria Spaniei naționaliste, ei voiau, înainte de toate, să moară pentru Cristos, convinși că numai în semnul Lui, Spania și întreaga omenire vor fi mântuite. Răsboinici și creștini în acelaș timp, ei întruchipau acea culme de înaltă simțire creștină din epoca de glorie a Evului Mediu.

Au mers și-au luptat în Spania în spirit de cruciați, de apărători ai ordinei naturale și-ai religiei, puse la grea cumpănă de acele gloanțe trase în chipul lui Cristos.

Cu mândrie, convingere și curaj, ei au reprezentat Mișcarea Legionară, dar în acelaș timp și spiritul de sacrificiu al omului conștient ce-și vede amenințată Biserica.

Cruciați ai unei epoci ce-a pierdut și sensul și respectul pentru marile înțelegeri spirituale, Moța și Marin constituesc o ultimă verigă în lanțul de Jertfe care cimentează înălțarea omului.

Moartea lor la 13 Ianuarie 1937 reprezintă nu numai simbolica înfrățire prin sânge a neamului românesc cu cel spaniol, dar mai ales renașterea acestui spirit al cruciaților, gata de jertfă atunci când temeliile credinței sunt amenințate. Și-atâta timp cât astfel de cruciați vor fi gata să reia locul celor căzuți, neamurile nu vor putea fi cuprinse de forțele răului ce veșnic vor încerca să le întunece viitorul.

VASILE POSTEUCA

"...Și ca un frate geamăn, acum: printre frați, sbată-te și împarte optimism. Dumnezeu nu ne va lăsa. Chiar unde nu se vede nimic, noi avem dreptul de a merge înainte. Noi suntem argonauții aurului interior și lucrăm cu forțe care sunt etern invincibile. De rezistăm și credem nebunește, Dumnezeu ne va da o supremă biruință. Acum problema nu e de evidențe, ci numai de rug aprins în inimă, numai de rugăciune și credință. Trebuie continuat a pava drumul, cruce lângă cruce și mormânt lângă mormânt. Asta spune-le-o la toți cu mare iluminare interioară și dragoste"...

Mankato, 24 Sept. 1972. *Vasile POSTEUCA*

Acestea sunt ultimile rânduri primite dela Vasile Posteuca. Ca ceva din mesajul lui. Un fragment. Rugăciune și mesaj. O parte din constanta și imensa lui rugăciune —o continuare. De proporția unui act care va trebui terminat.

Vasile Posteuca nu expedia scrisori. Se așternea la discuție cu prietenii și necunoscuții, cu cunoscuții și neprietenii. Sau asculta pulsul inimilor, tăria minților. Sau se revărsa în hohot și litanie. Scria în goană, pe genunchi, ca nimeni să rămână fără răspuns ori nemângâiat. Se dăruia.

În scrisorile lui lungi, oficia pentru toți ca pentru o lume pentru tot ce-a mai rămas credința în lume. De parcă punea în legătură cerul cu omul. Restabilind încrederea lui Dumnezeu în existența adevărată, pentruca jertfele să fie primite sus, acolo, peste vămile înalte, unde judecata ultimă, cozmică, se cântărește în talerele balanței dreptății implacabile.

Apoi, după această scrisoare, a mâinii lui tremurate —tăcere!

A urmat tăcerea! Îngrijorătoare. Liniștea de spaimă. Întreruperea. Și nu știam și nici nu bănuiam că a fost să fie pentru totdeauna! Zanfira, Doamna lui, m'a pus în legătură cu șirul sfârșitului.

M'am gândit, apoi, la "Iconar". Vasile Posteuca descindea din "iconari". Și continua "drumul" iconarilor, început la Cernauți. De acolo, din umbrele ctitoriilor voevodale, din locuri eroice, poezia a intrat în gândul lui cât mărimea crucii. Mai mărturisea în "povestirile către bunul Dumnezeu" ale lui Rilke, dar asculta dorul de departe, vocea pietrelor, căile întoarcerii printre cetine. Acolo îi era TARA. Ritualul numelor. Exilul revenit la vetre.

În fața morții nu s'a înfricoșat. A privit-o testamentar. A privit dincolo, către ceeace rămâne la matcă. Și ce va continua să fie.

Pe scut, între facle, a fost pus în pământ la Vatra, în U. S. A. L-au purtat tăcuți cei ce știu că-i apasă greul țării care se va încărca în urnele reîntoarcerii. L-au purtat pe umeri de sumane, pe arnici negru, cei din rândurile speranțelor. O parte din România, pentru ce va fi România. Căci, vocea lui din exil, trecută în ecourile selenare, va fi mereu prezentă, auzită și urmată.

Ioan I. MIREA

Paris, 1973.

AS VREA

Aș vrea să am o țară,
mare, rotundă, solară;
și'n țară o grădină
să mă joc în ea, bătrân, cu nepoții,
de-a făcutul oameni din tină.

Să-i învăț să mă îngroape
sub poteci, pe aproape,
la umbra pomului care se coace;
— din el strănepoții vor culege mere
și printre ramuri ar fi să se joace.

Ioan I. MIREA

THE ARCHANGEL AND THE WORLD

II

by MICHAEL STURDZA

In this victory of the Good over the Evil, Codreanu believed with the faith of the true Christian he was. But it is very doubtful that he ever hoped that it would occur before his death —before the violent death to which he knew he was doomed— and before more cruel ordeals for his Movement. He knew too well the power, the perseverance and the inexorability of his enemies. He had realised, finally, *that most of the world around him was not with the Archangel but with Beelsebub*, or cowardly unconcerned with the growing Communist menace and about the evil influence or corrupt camarillas, friends or menials of the Beast, which had infiltrated the leadership of almost all the Free World's countries.

From Codreanu's Memoirs:

> "We have acted and maintained ourselves in order and legality, but this will be of no avail. Our governments' formula is: "You have not broken any law and we cannot destroy you for that. All right! We will break the laws and destroy you anyhow...
>
> They will pursue us. We will yield or we will fight. Finally we will be defeated, because we are a few and they are armies. Our blood will flow. We will accept death. And this will be the greatest oration we could address our nation. Dying this way we will perhaps help our country more than we have done with all the painful efforts of our lives.
>
> We have lived with the thought and the acceptance of death in our mind. This has given us our force and our serenity. This has given us the certitude of our victory. We will resuscitate and will conquer."

What were the motives of this hatred and fury, and the reason for this urgency in acting against the Leader and the members of a movement of young Rumanian idealists? And where was the center of command of this merciless persecution?

Those questions are of much more present interest than the description of the cruelties and infamies to which the Legion of the Archangel Michael has been submited. They are of much more present interest for the simple reason —to put it bluntly, and even if many people will be taken aback by it— that the master minds bebindn the murderers of Codreanu and of his disciples belonged to the same conspiracy than those which were behind Arthur Brenner the appointed executioner of Georges Wallace. The only difference between the two situations and the two perpetrations was that the aim of the marxist world-government conspiracy was in 1938 and 1939 the disabling and conquest of Europe and that today the European Continent virtually conquered, its aim is now the disabling and conquest of the United States, which will mean, of course, the domination of the world.

Codreanu and his people were no trouble-makers, no menace to Rumania's order and legality. The Captain was a declared monarchist and rejected any other form of government. His dictates to the Legionaries were peremptory: "The Legionary Movement must never resort to plots or *coups* in order to win. By the very essence of our beliefs we are against conspiracy. This would mean violence of an outward character, while we expect victory by provoking in the nation's soul a process of perfection".

The real motives of this wrath and this haste were not to be found, therefore, in Rumania's domestic affairs but in the international circumstances of these troubled prewar years. Any careful obervers of these circumstances, and of the behaviour of the Rumanian governments towards the Legionary Movement, could but conclude that there was an obvious parallelism between the *crescendo* of the alarming situations that led to the Second World War, and perhaps to the dawnfall of our Christian civilisation, and that of the iniquities perpetrated by King Carol's governments since his return in 1933 till to Codreano's cowardly assassination in the woods of Tzincabesti, and after.

Important international events occured in 1933. Adolf Hitler had become Chancellor of the German Reich. President Roosevelt had recognised the Soviet Government as the legitimate government of Russia. The four Western non-Communist big powers, France, Great Britain, Italy and Germany had signed the Quadripartite Pact of Guarantee, with an unmistakable anti-Soviet character, proposed by Benito Mussolini. On the other hand, under French pressure, Soviet Russia's European neighbours, Rumania included, had refurnished their relations with the Kremlin, an indispensable prelude to the Pact of Mutual Assistance between France, Czecho-Slovakia and the URSS, demanded by the Radical Socialist, the Socialist and the Communist parties in France, which will be signed two years later, unmistakably directed against Germany, whose political and military encirclement it was purported to achieve.

It was in 1933 that the first serious attempt to annihilate by force the Legionary Movement occured, with more than 20.000 Legionaries thrown in prisons and in concentration camps, hundreds of them beaten and tortured, and twelve of them murdered. The Duca Terror, as this brutal action is called in Legionary history was demanded by the French Government, proded by Mr. Leon Blum, chief of the French Socialist Party and leader of the *Front Populaire*, a Communist dominated political alliance.

The parallelism between international events and persecutions of the Legion become more evident still, and those persecutions more cruel after the ratification by the French Parliament of the Franco-Soviet military alliance. This alliance had not, however, the slightest value for France as long as a free access to the Central-European battlefields would not have been sesured for the Soviet troops. Carol and his Government had yielded to the insistences of the French Government, and of the evil forces of which they were dependent, and consented to let them pass through Rumania. But when, at the moment of the reocupation of the Rhineland by Germany, war seemed imminent, orders were given to put the Rumanian railway system at the disposition of the Soviet Command, Codreanu openly declared that he will never permit the Soviet armies to pass unmolested across our territory. This time, he had to back his intentions more than with the handful of schoolboys gathered around him, 18 years before in the woods of Dobrina. In fact he would have had not only the hundreds of thousands of Legionaries behind him but the whole of the Rumanian people.

War did not break out then, but the Anonymous Powers, still arbiter of our destiny, had taken good notice of the fact that in Rumania, a key square at that moment on the internationol chess-board, Codreanu and the Legionary Movement, with its multitude, its spirit of sacrifice and its immuable faith, stood firmly against their projects and that their execution required first Codreano's elimination and the Movement's extermination. With this task, Carol, their chief operator in that part of the Continent, was entrusted.

The apotheosic reception given by the Rumanian people in 1937 to the fallen and living Legionaries who had fought in the Spanish Civil War the Communist enemy, the Legionary triumph in the parlamientary elections of the same year, the new menace of war provoked by the Sudeten Germans affair, strengthened the alarm and the decisions of the Powers of Darkness. Action had to be speedy. Codreano and all the Movement's leaders, including all those who had fought in Spain, were brought hurriedly before the special courts Carol had created for that purpose. There was no known and unknown fraudulent methode and device that was not used, and no more perfect model of a judiciary crime. Codreanu and all the indicted Legionaries were sentenced to long terms of detention and immediately sent to the prisons from where they emerged only the day of their assassination. Thousands of Legionaries were thrown in concentration camps and prisons without any formality. Hundreds of them will be liquidated like their leaders.

Octobre 23, 1938 the Munich Agreement —the most in-

(Urmează în pag. 4.)

THE ARCHANGEL

telligent agreement signed between European non-Communist countries since Locarno— had been concluded between Germany, France, Great Britain and Italy. The assassination of Ernst von Rath, secretary to the German embassy in Paris, had not prevented Ribbentrop's visit and the signing of a Friendship and Non-Aggression Pact between France and Germany identical with that the Reich's foreign minister had signed in London with Great Britain. Germany's October 24 proposals to Poland concerning the Corridor and Dantzig had been astoundingly moderate and friendly. A lasting peace, solemnly announced by Mr. Chamberlain, seemed to be at hand. The Anti-Munich rose immediately in Arms against this blissful impulse received, on the other hand with delirious enthousiasm by the French and British peoples.

November 18, 1938 President Roosevelt recalled his Ambassador in Berlin. November 18, King Carol received an unexpected and urgent invitation from the British Government. He was back to Bucarest November 28. *November 29, the instructions received at the European quarters of the Anti-Munich are executed: Corneliu Codreanu, the leader of the Legion of the Archangel Michael is stealthily murdered at Tnight by the torturing methode of the garotte, on Carol's orders. The Times in London and the Times in New York, both came out with the same coment: wel done!*

For Hitler, the fact that Carol ordered the murder of Codreanu hours only after his return from London, could have only one significance: the Anti-Munich had won, and Rumania's frontiers had been oponed wide for the rush of the Soviet divisions. His answer was the occupation of Czecho-Slovakia and the decision to explode any possible France-British-Soviet military co-operation by stricking abruptly thet deceptive agreement with Soviet Russia which brought—*with the Second World War*—our three thousand years old civilization in the hazardous predicament in which it finds itself today.

We read in the sheets brought from one of Codreanu's last prisons by his lawyers:

> "How I have been tortured; How my poor flesh has suffered! My clothes are filled up with aches. Since sixty nights I am lying on those planks. With oppressed heart I think of the sufferings to which my family and my comrades are submitted. I felt the strings binding man to God breaking in me. I fought day and night and fastened them again reading the Gospels.
>
> When I finished their reading, I understood that I was here by the will of God. That despite the fact that I have commited no fault from a human legal point of view, He punishes me for my sins and puts my faith to test.
>
> I calmed down. Serenity descended on my soul's torments, like a quite evening in the country, spreading over the restlessness and the passions of this world... O Lord, thy will be done!"

Codreanu, the Archangel's messenger—as some stupide enemy called him with intended derision—and his followers fought, suffered and died not for their country only, but for the world whose desintegration we are witnessing today resignatedly, and to which too many of us are cowardly or guiltily co-operating.

POEME

ION I. MIREA

AM PRIMIT SCRISOARE...

Am primit scrisoare din România
cel care mi-a trimis-o
a scris-o
cu litera măruntă
— mai mult litera nefăcută.

Nimic intreg nu insăilează
parcă ii e frig
parcă dormitează
parcă alte voci il strig. —
ii e frică, deşiră
şi parcă altceva ar vrea să-mi spună din gură.

Cel care desface scrisorile la cenzură
a cetit
din scrisul cotit
şi poate n'a isprăvit
până la pagina şaptea
sub care s'a iscălit
şters (peste ce n'a isprăvit).

Prietenul meu dunărean
află numai din an in an
că oridecâteori primesc scrisoare din ţară
dimineaţa mă trezesc cu perna amară:
— oricine vei fi, fată sau băiat,
nu mă certa c'am plecat!
spre casă
fluvii pe dedesupt mă sapă
m'apasă
mă surpă
mă cară.

In incheere:
tinere, prietene, tinere!
zici că nu eşti comunist
— bine-cuvântare:
caută-mă sub paşii in care exist.

SORA KALIOP

De când umblu prin lume, paşii mei
se'npleticesc fără urme. Noaptea nu-i
vede pe robi; ca orbii duc noaptea.
Dar paşii mei de olog, merg ziua
invers — caut indărăt, strig şi mă
rog: pe unde? la cine? — zadarnic,
nimeni nu răspunde. Iar când mă reintorc
din afară in mine, mi-e totdeauna ruşine
de mersul pe sus, săpat in ruine. Şi ca
să nu se vadă ce-am ales din ţărână,
am ascuns in mână şi pe unde am trecut,
m'am aplecat şi am şters. Mersul nu-mi
mai era mers. Căzut sub mal, in lume am
intrat ca'n spital.

Indepărtata Soră Kaliop — de unde-o fi
venit? cine-o fi cerut-o'npeţit? — m'a
intrebat dacă sunt şchiop. Dar Sora Kaliop,
care păzeşte ţări in spitale, mai are un
frate ciclop, şi când nu scuipă cu bale,
numără sicriile in Nord şi Răsărit.
Mi-a fost frică şi-am fugiit! Rar, doar
primăvara es din cratere şi strig: mi-e
frig! — lasă-mă şi du-te'n stepe, unde se
incură cârduri de iepe!
Ea ar vrea iar să mă prindă şi să mă adăpe.

Nu, nu soră Kaliop, nu sunt schiop! Intrat
in lume ca in spital, zac intr'o peripeţie
de microb vegetal; şi de gândul meu e un
amestec de var, de lună scursă amar, taina
se dezleagă numai când pădurea creşte sub
mine intreagă. Greutăţile dela picioare
pe care le vezi, mă trag acolo unde
s'au ascuns mugurii verzi...

SECURITATEA EUROPEANA SI AL TREILEA RAZBOI MONDIAL

de General **PLATON CHIRNOAGA**

Acest titlu ar putea să surprindă, dacă luăm in considerare că scopul Conferinţei asupra Securităţii şi Cooperaţiei europene este tocmai acela de a inlătura definitiv ori ce probabilitate a unui astfel de cataclism, care ar fi incă un răsboiu mondial. De sigur că nimeni nu-l doreşte, şi —după cum se vede— toţi cei cari ar putea să poarte cândva răspunderea acestui răsboiu, se pregătesc să se intrunească intr'o conferinţă in care să se ia decizii comune, pentru ridicarea fundamentului unei păci durabile in spaţiul european. Nu lipsesc de la această conferinţă nici unul din statele europene, de la colosala Rusie până la micile Lichtenstein, San-Marino şi Vatican, toţi având drept de cuvânt la egalitate; şi in plus mai sunt prezente Statele-Unite americane şi Canada. Aceste două ţări participă nu ca aliate ale ţărilor din Pactul Atlantic, ci ca două puteri cari au contribuit fundamental la distrugerea Reich-ului naţional-socialist german. Nici una din ţări nu este invitată ca aliată intr'un bloc militar, pentru că s'a fixat principiul ca fiecare să se reprezinte pe el insuşi, in fiecare problemă expunându-se puncte de vedere personale şi nu puncte de vedere comune blocului din care face parte. Asistăm chiar şi la acest paradox pe care ni-l oferă naţiunea germană, acea naţiune a cărei distrugere militară s'a urmărit in acei ani intunecaţi ai răsboiului al doilea mondial, tocmai de acele mari puteri cari —atunci aliate in scopul acestei distrugeri— acum se găsesc pe poziţii total opuse, având fiecare câte o bucată din fostul imperiu german ca aliată preţioasă in blocul respectiv. Este una din nenorocitele anomalii impuse după terminarea răsboiului al doilea mondial, anomalii datorite pe de o parte mentalităţii bolnave expansioniste a ruşilor, şi pe de altă parte politicii de inşelare a popoarelor dusă de Roosevelt. Acesta, după ce prin "Charta Atlanticului" a asigurat popoarele că la sfârşitul răsboiului nu se vor face nici modificări teritoriale şi nici schimbări in formele de guvernare dorite de popoare, nu s'a opus nici la Teheran şi nici la Yalta, la nici una din pretenţiile teritoriale ale lui Stalin; după cum au acceptat atât el cât şi Truman —urmaşul lui la preşidenţia Statelor-Unite— nu numai schimbările de frontiere in favoarea Rusiei pe socoteala vecinilor ei europeni, dar şi acelea ale regimurilor de guvernare ale acestor vecini, făcute cu forţa, şi fără să se ţină seama de opiniile aliaţilor occidentali.

Această anomalie, cât şi celelalte rezultate din jafurile făcute in contul Finlandei, a celor trei ţări Baltice cari au fost inghiţite complet, a Poloniei, a Cehoslovaciei şi a României, de mai mulţi ani vrea Moscova să le transforme in acte de drept prin aplicarea unui principiu fals, acela al recunoaşterii realităţilor actuale. Fals, pentru că adevărata realitate nu este aceia reprezentată de frontierele trasate după răsboiu pe hărţile pe cari le găsim in Atlasele geografice de astăzi, ci aceia reprezentată de furturile de teritorii executate de Rusia sovietică intre anii 1939-1946 din trupurile vecinilor ei europeni. Asta vrea Moscova să obtină prin Conferinţa de Securitate. Să i se recunoască de Europa liberă şi de America de nord frontierele ei actuale europene, ca frontiere definitive.

Nu ştim ce vor decide guvernele acestor ţări. Evident, noi sperăm că mai au atâta simţ al dreptăţii şi al moralei, incât să nu se lase atrase de mirajul afacerilor de miliarde de dolari pe cari le-ar propune Moscova in schimbul recunoaşterii acestor frontiere. Dar noi, cei interesaţi in primul loc, de rezultatul acestor tratative, noi cei cari aparţinem popoarelor jefuite de Rusia, şi trăind in ţările in cari cuvântul "Libertate" mai are un sens, putem să ne exprimăm liberi şi să spunem adevărul, noi ne ridicăm cu toată tăria şi le spunem tuturor guvernelor occidentale —mari şi mici— de la frontiera de vest a Rusiei şi până'n oceanul Pacific: *Nu aveţi nici un drept să ratificaţi nedreptăţile făcute de Rusia pe socoteala poporului român. Ori ce hotărâre care nu va ţine seama de dreptatea noastră, n'o vom accepta. Pentru ce noi nu suntem consultaţi? Noi reprezentăm aici in Occident intregul popor român; acel popor român care a fost liber pe deciziile lui până'n ziua fatală de la 23 August 1944, când Regele Mihai a capitulat in faţa puterii militare ruse. Nu putem să admitem ca poporul român a sacrificat atâţea luptători, pentru ca acest sacrificiu să nu fie luat in considerare la judecata care se va face in cadrul Conferinţei de Securitate. Noi am luptat pentru dreptatea noastră şi pentru frontierele noastre, la cari nu vom renunţa nici odată. Nu puteţi construi palatul atât de dorit al păcii pe o temelie de fapte nedrepte.*

Guvernul de la Bucureşti nu reprezintă voinţa poporului. Cred că nimeni nu-şi permite in Occident să facă sinistra glumă de a confunda cele 99 % de voturi date partidului comunist la fiecare alegere de parlament, de o massă tot atât de mare de sclavi fără cuvânt, cu reala voinţă a poporului român, care tot in proporţie de 99 % se manifestă ori unde poate, in contra aceluiaş regim.

Au oare delegaţii occidentali de la Helsinki pe biroul lor "Charta Atlanticului" intocmită de Roosevelt şi Churchill la inceputul lunii August 1941, şi semnată de Statele-Unite, Rusia sovietică, Anglia şi alte multe state, in care se afirmă că statele semnatare se angajează să nu aducă "schimbări teritoriale cari nu sunt in acord cu dorinţele exprimate liber ale popoarelor respective" şi că "ele respectă dreptul popoarelor de a-şi alege forma de guvernământ sub care vor să trăiască"? Cunosc ei "Declaraţia asupra Europei eliberate" intocmită la Yalta in Noembrie 1944 —deci numai cu şase luni inainte de sfârşitul răsboiului— care este o confirmare a principiilor din Charta Atlanticului, desvoltate cu alte puncte referitoare la restabilirea păcii in ţările cari au purtat răsboiul din Europa? Semnatarii de atunci se angajau "să stabilească cât mai curând posibil prin alegeri libere, guverne cari să fie expresia voinţei popoarelor". Şi aceşti semnatari erau trei miniştri ai afacerilor străine: E. R. Stettinius Jr. (Statele-Unite), M. Molotov (Rusia sovietică) şi Anthony Eden (Regatul unit al Angliei).

Au ei in documentele lor diplomatice şi o hartă a Europei, in care să fie trasate frontierele Rusiei din 1938 —inainte de impărtirea Poloniei şi rasboiul cu Finlanda— şi acelea rezultate după jefuirile tuturor vecinilor ei europeni? Ştiu ei câte sute de mii de Km^2 reprezintă aceste teritorii şi câte milioane de locuitori au intrat forţat sub stăpânirea rusească?

Când şi'n care imprejurare a fost poporul român de acord cu trecerea Basarabiei, Bucovinei de nord şi a ţinutului Herţa sub stăpânirea Rusiei? Nici odată.

Când şi'n care imprejurare şi-a ales poporul român prin alegeri libere forma de guvernământ a regimului comunist, care conduce ţara, fără intrerupere, de 27 de ani? Nici odată.

Câţi din delegaţii de la Helsinki cunosc aceste triste şi tragice realităţi? Şi nici n'au de unde să le ştie, pentru că documentele menţionate mai sus — deşi nu şi-au pierdut valabilitatea, ele constituind piese principale cu cari invingătorii de atunci se fălesc — şi pe bună dreptate — sunt trecute la dosar, şi nimeni nu le-a mai scos la iveală. Cum s'ar mai fi putut vorbi despre ele, atunci când faptele invingătorilor după sfârşitul răsboiului sunt in flagrantă contrazicere cu acele principii de inaltă etică morală?

Noi am piedut răsboiul, dar cauza pentru care am luptat a ramas vie, ca o rană adâncă in trupul ţării româneşti, care nu se va vindeca de cât atunci când ni se va face dreptate.

Când puterile occidentale au pus bazele alianţei din Pactul Atlantic in care a intrat şi Germania de vest, alianţă indreptată in contra ameninţării ruso-comuniste, in mod automat ni s'a dat dreptate nouă, acelora cari am purtat răsboiul in contra Rusiei sovietice. Nu noi am greşit când ne-am apărat hotarele, ci acei cari au fost aliaţii molochului rusesc, dându-i acestuia posibilitatea să câştige un răsboiu de cuceriri teritoriale. In 1941, când România a intrat in răsboiu contra Rusiei se ştia foarte bine că aceasta urmăreşte să-şi intindă stăpânirea spre centrul Europei. In Septembrie 1939 luase partea orientală a Poloniei, in Martie 1940 luase de la Finlandeii Carelia şi o parte din Laponia, iar in Iunie acelaş an mutase frontiera

(Urmează in pag. 6.)

SECURITATEA EUROPEANA

României de pe Nistru pe Prut, luându-i Basarabia, Bucovina de nord şi ţinutul Herţa. Toate aceste jafuri au fost acceptate de aliaţii ei occidentali, pentru că nici unul dintre ei n'a cerut Rusiei la sfârşitul răsboiului să se retragă in frontierele ei din 1938.

Acum, când Conferinţa de Securitate şi Cooperaţie europeană a intrat pe calea discuţiilor, noi privim cu cea mai mare ingrijorare la desfăşurarea desbaterilor şi căutăm să descifrăm din cuvântările vagi de la Helsinki, atitudinea ţărilor occidentale.

Unul din argumentele cele mai puternice, care va influenţa asupra deciziilor, este raportul de forţe intre O. T. A. N. şi Pactul de la Varşovia. Institutul de studii strategice de la Londra a publicat un studiu Echilibrul militar" din care rezultă că Rusia posedă astăzi o superioritate netă in bombe termonucleare. Efortul făcut de Rusia ca să intreacă Statele-Unite in domeniul armelor cele mai perfecţionate este nu numai impresionant, dar şi foarte ingrijorător. Este el făcut numai pentru ca Rusia să-şi apere teritoriul —pe care de altfel nu-l ameninţă nimeni— şi să impiedice un răsboiu termonuclear cu Statele-Unite, sau poate fi şi o teribilă ameninţare adresată ţărilor libere din Occident, obligându-le să cedeze pretenţiilor ei expansioniste, fără ca cineva să se gândească că ar fi posibil să-i facă un răsboiu?

Din punctul de vedere al forţelor militare clasice, Rusia dispune şi aici de o superioritate impunătoare: 2 milioane de oameni in trupele terestre pentru 164 de divizii, din cari 44 sunt dispuse spre China, 20 către Orientul Mijlociu şi 100 spre Europa; la acestea se adaugă 42 de divizii ale ţărilor satelite din Pactul Varşovia.

Faţă de aceste 142 de divizii, puterile din O. T. A. N. dispun numai de 67 de divizii (cu inclusiv Franţa). In mijloace de aviaţie Rusia dispune de 10.000 de avioane (1.000 aparţin aliaţilor ei europeni), in timp ce O. T. A. N.-ul are numai 3.000.

In marina de răsboiu, ruşii au 300 de submarine şi 231 de vase de răsboiu de suprafaţă, iar americanii numai 132 de submarine şi 243 de vase de răsboiu.

Aşa dar se constată că in total luat, Rusia este superioară Statelor Unite, şi că majoritatea acestor forţe este plasată cu faţa spre Europa. Această situaţie trebue să dea mult de gândit guvernelor din ţările occidentale. Conferinţa de Securitate şi Cooperare europeană nu este pentru Rusia un instrument destinat să aducă o pace de comun acord cu toate celelalte ţări participante, ci — sprijinindu-se pe formidabila ei putere militară — vrea la această conferinţă să impună o pace a ei; o pace care să fie bazată pe recunoaşterea de drept a frontierelor ei actuale spre Europa.

Europa a trăit o situaţie similară in toamna anului 1938. In urma campaniei separatiste a germanilor sudeţi din Cehoslovacia, un conflict armat era gata să isbucnească intre Germania şi Cehoslovacia. Pentru a evita răsboiul, s'au intrunit la München in ziua de 29 Septembrie 1938 primii ministri Chamberlain (Anglia) şi Daladier (Franţa), cu Hitler (führer-ul Germaniei) şi Musolini (ducele Italiei), cari au luat decizia ca Cehoslovacia să retragă cehii din regiunea sudetă până la 10 Octombrie 1938, iar trupele germane s'o ocupe progresiv. Răsboiul european a fost evitat numai pentru 11 luni. La 1 Septembrie 1939 a isbucnit răsboiul dintre Germania şi Polonia.

Vor fi dispuşi occidentalii, ca să asigure pacea in Europa, să accepte cererile Rusiei?

In comunicatul Consiliului Atlantic nord, care şi-a incheiat lucrările la 8 Decembrie se spune că in relaţiile dintre Vest şi Est au intervenit unele progrese, şi că noi ameliorări s'ar putea realiza in viitor "prin relaţii mai strânse şi mai armonioase intre popoare". Condiţia primordială insă este "libera circulaţie a ideilor, a informaţiilor şi a oamenilor". Mai departe insă acelaş comunicat constată creşterea continuă a forţelor militare ale Pactului de la Varşovia şi exprimă necesitatea de a se menţine potenţialul defensiv al O. T. A. N.-u lui. Impresia care se desprinde din desbaterile acestui consiliu este o netă ingrijorare a celor prezenţi, in ceia ce priveşte Conferinţa de Securitate şi Cooperare europeană. Secretarul de stat american Rogers crede că la Helsinki s'ar putea realiza unele progrese, dar ce se va face cu doctrina Brejnev, care nu este compatibilă cu independenţa şi integritatea popoarelor?

Aşa dar atmosfera in jurul acestei conferinţe este incă tulbure. Totul pluteşte in vag şi nici o problema n'a fost pusă cu claritate, ca şi cum fiecăruia i-ar fi teamă că ori ce problema s'ar ridica ar provoca cel putin o desbatere penibilă, dacă nu chiar o ruptură.

Un fapt este insă sigur. Moscova se opune categoric la schimbul de idei şi la o liberă circulaţie a oamenilor şi a informaţiilor. Adică ruşii refuză tocmai condiţia primordială pe care miniştrii Pactului Atlantic o considera necesară pentru ameliorarea raporturilor intre Vest şi Est.

Moscova vrea la această conferinţă să limiteze câmpul discuţiilor numai la rezolvarea in sensul intereselor Rusiei a unor probleme internaţionale din sfera europeană, pentru ca apoi să treacă la rezolvarea problemelor din Asia, şi in special chestiunea frontierei cu China, pe care nu o mai poate amâna prea mult, şi a cărei soluţie depinde intr'o largă măsură de rezultatele pe cari le va putea obţine la Conferinţa de Securitate şi Cooperaţie europeană.

Dar la un schimb al ideilor şi al oamenilor, Moscova nu-şi poate da acordul. *Intre Vest şi Est nu-i posibilă o coexistenţă ideologica. Răsboiul ideologic in contra puterilor vestice trebue dus fără nici un compromis până la distrugerea acestora.*

Soarta lumii stă aşa dar in mâinile conducătorilor de astăzi ai popoarelor occidentale. Sunt aceşti conducători decişi să se opună Rusiei şi să-i ceară ca mai intâi să intre in legalitate, retrăgându-se pe frontiera din 1938, sau vor accepta soluţiile propuse de ruşi, ceia ce va deschide calea răsboiului al treilea mondial?

In acest an se pare că zarurile vor fi aruncate.

16 Decembrie 1972.

General Platon CHIRNOAGA

IN PRAG DE AN NOU... URARILE NOASTRE

de RADU GHENEA

DOUĂ evenimente grave, cu totul diferite unul de altul, produse in ultimele săptamâni ale acestui an, determină şi permit această sumară analiză a reacţiunei mentale contemporane.

Unul este tragedia inspăimântătoare suferită de Nicaragua.

Nu repet amănuntele impresionante ale dezastrului, descrise de intreaga presă Subliniez numai neaşteptatul şi admirabilul test de sensibilitate şi solidaritate umană, oferit de majoritatea maselor populare şi de guvernele respective ale ţărilor civilizate. Am accentuat "neaşteptatul", deoarece in materialismul feroce, comunist sau capitalist, in care trăim şi care a ajuns să primeze atât in acţiunile individuale cât şi in liniile politicilor statale, astfel de emoţii traduse in generozităţi masive, nu erau previzibile. Exemplul il avem prin statele comuniste, cu excepţia Cubei—aceasta, politic interesată—, care n'au reacţionat. N'am auzit nici cel puţin ca "soră latină", România comunistă, să fi alocat ceva din faimosul său "Fond al Solidarităţii Internaţionale", din care subvenţionează acţiunile teroriste, pentru a salva vieţi in Nicaragua!

In Spania —şi am citit că şi in multe alte ţări—, donatorii de sânge au făcut cozi interminabile, colectele făcute de studenţi pentru Crăciunul săracilor au fost dăruite pentru Managua. Bolnavii din spitale, deţinuţii din puşcării, copii din şcoli, au oferit obolul lor alături de negustori, fabricanţi, muncitori, şi de "anonimi" donatori de sume remarcabile.

Popoarele care spontan şi cu naturală simplicitate, au reacţionat in felul acesta, au dovedit fără să o caute că sunt incă structurate pe spiritualitatea creştino-occidentală şi departe de rasturnarea de valori a pretinşilor "progresişti". Iar presa, in acest caz, a utilizat puternica ei armă de persuasiune in sensul cel bun, indrumând opinia publică spre o generoasă solidaritate. Din nefericire, nu todeauna indrumarea, informarea şi incălzirea opiniei publice de către presă, urmăresc finalităţi nobile!

Un exemplu il găsim in campania, aproape unanimă, şi in "desinformarea" opiniei publice in legatură cu răsboiul din Vietnam. Se ştie că, după intreruperea tratativelor de pace de la Paris şi după declaraţiile domnului Kissinger că a fost inşelat şi şantajat de delegaţii comunişti —care, evident nu au inţeles să cedeze ceva din ceiace domnul Kissinger le cedase—, aviaţia americană a reinceput bombardamentele distrugătoare.

Al doilea eveniment grav, citat mai sus, nu este intreruperea provizorie a negocierilor şi nici reinceperea bombardamentelor din moment ce starea de răsboi continuă. Evenimentul grav este demonstraţia reuşitei totale a acţiunei de desinformare, "condiţionarea mentală" masivă, a guvernelor şi a cetăţenilor, pentru a reacţiona in modul cel mai ilogic!

Guvernele, presa şi posturile de radio occidentale, se bucuraseră de "pacea la indemâna metternichului american", fără să se turbure de soarta populaţiei din Vietnamul de Sud. Cunoşteau perfect condiţiile basice ale acelei păci: nerecunoaşterea existenţei unui stat al Vietnamului de Sud, neretragerea trupelor comuniste invazoare pe liniile iniţiale (logic, dacă nu există un stat independent al Vietnamului necomunist) şi refuzul unui aparat veritabil de control al incetării oricărei operaţiuni belice. Cu alte cuvinte, abandonarea efectivă in mâna comunismului, a unui stat independent! Când preşedintele Nixon a dat crezare avertismentului lui Van Thieu —controlat de serviciile de informaţi americane—, după care concentrările importante de trupe comuniste in spatele frontului de luptă, răspundeau unui plan precis de a proceda imediat după semnarea acordului de incetarea luptelor, la o rapidă invazie a intregului Vietnam, ca o simpla şi legitimă operaţie poliţienească, a socotit că o astfel de pace nu prea era" onorabilă"! Si pentru a demonstra că poate continua lupta până la acceptarea de către comunişti a unei păci negociate, refuzând o capitulare totală, a ordonat reluarea bombardamentelor.

Monstruozitatea de la Hiroshima şi Nagasaki, stupida distrugere a Dresdei cu 140.000 de victime in 48 de ore, n'au ridicat nici o zecime din protestele şi indignarea orchestrate in favoarea Hanoiului! Evident, in fruntea protestatarilor "pacifişti, fără condiţii" se detaşează guvernul suedez —care oficial finanţează terorismul din Africa Portugheza— şi guvernul capitalei industriei pornografice, Copenhaga. Indignarea este insă impartăşită de mai toate guvernele, in frunte cu al Vaticanului şi de toată presa importantă din Europa. Toţi trec sub tăcere cauzele bombardamentelor, toţi se desinteresează de soarta reservată populaţiei necomuniste a Vietnamului şi de angajamentele morale şi politice care justificaseră şi justifică intervenţia americană.

Toţi vor pacea, chiar dacă ştiu că este pacea căluşelor, a câmpurilor de exterminare şi a cimitirelor!

Şi toţi pretind să "mentalizeze" aceleaşi popoare sănătoase incă, refractare ordinei comuniste, păstrătoarele credinţei creştine şi civilizaţiei occidentului, aceleaşi popoare care au fost zguduite de drama Nicaraguei, făcândule indiferente faţă de asvârlirea in sclavie a intreg Vietnamului, cum le-au făcut să accepte cu indiferenţă, soarta "sateliţilor" Moscovei.

Bombardamentele centrelor comuniste de la Hanoi au intunecat atmosfera veseliei revelioanelor, care ar fi salutat Pacea clădită pe sclavia Vietnamului!

Din păcate, este foarte probabil să li se ofere totuşi bucuria visată, cu o mică intârziere.

1973 va fi un an decisiv pentru omenire şi in special pentru Europa.

In pragul lui —şi pentru viitorul Europei şi al omenirii—, ceiace urăm din toată inima guvernelor, oamenilor de stat şi făuritorilor de opinie publică din Occident şi din ţările incă "neangajate", este **MAI MULTA ONESTITATE, MAI MULTA LUCIDITATE SI MAI PUTINA LASITATE SI OPORTUNISM!**

30 Decembrie 1972.

PACEA IN VIETNAM!

Spre bucuria unora şi ingrijorarea multora, dorita pace in Vietnam a fost obţinută pe hârtie şi trâmbiţată cu surle, trompete şi pocnituri de dopuri de sticle de şampanie, departe in spatele fronturilor de luptă.

Preşedintele Nixon, grijuliu de liniştea promisă alegătorilor şi-a călcat cuvântul şi convingerile din epoca in care, sub Generalul Eisenhower, era numai Vicepresedinte al Statelor Unite şi declara solemn in 1956 in Manila:

> *"Cea mai crudă colonizare a timpurilor moderne este acea a lumii comuniste. Ea a sclavizat peste o duzină de popoare şi a subjugat sute de milioane de fiinţe umane celei mai implacabile tiranii. Ea na pus numai stăpânire pe corpurile lor, dar incearcă să le domine spiritul şi să le ucidă sufletul."*

Pacea acordată Vietnamului, echivalează groapa comună a cimitirelor —gen Katyn—, şi nimic nu putea reda mai plastic acest trist episod al "marinimiei" marilor puteri, ca desenul caricaturistului Spaniol, Dávila, publicat de "Hoja del Lunes" din 19 Ianuarie 1973, pe cared reproducem alăturat.

"Insfârsit, singuri!..."
(Dávila, "Hoja del Lunes", 19-I-1973.)

Luptele au incetat, dar ostilitatile nu. Şi Preşedintele Van Thieu se crede indreptăţit să fie sceptic. Şi are motive să se indoiască.

Sub altă formă se repetă povestea Generalului Diem.

Să sperăm că generalul Van Thieu, va avea inţelepciunea de a nu se refugia la ambasada americană din Saigon, ca predecesorul său Diem, atunci când forţele Vietnamului de Nord infiltrate in teritoriul Vietnamului de Sud, sub controlul comisiei de aplicarea tratatului de pace, vor da asaltul final.

Traian POPESCU

LISBONNE

UN INTERVIEW DU PRINCE STURDZA

LA CONFÉRENCE DE SECURITE ET LES NATIONS CAPTIVES

L'actualité de ce problème, étant donné l'empressement des Chancelleries occidentales à accéder au désir de l'Union Soviétique de réunir cette Conférence, a déterminé notre correspondant en Espagne M. Radu Ghenéa (ex-ministre plénipotentiaire roumain), à solliciter cette interview du prince Mihail Sturdza, ancien ministre des Affaires Etrangères de Roumanie.

Le prince Sturdza, diplomate de carrière, journaliste, auteur de livres qui ont dévoilé d'une manière bouleversante grand nombre des dessous de la politique mondiale des trente dernières années, est une des personnalités les plus qualifiées pour exposer sans contrainte un point de vue réaliste, sur ce sujet.

Parmi les livres écrits par le prince Sturdza, nous mentionnons: "The Suicide of Europe"; "World Governments and International Assassination"; "Teddy Bare"; "Katanga — El Occidente al Servicio del Comunismo"; en cours de publication: "Betrayal from the Top".

Question — LaConférence Préparatoire de la Conférence de Sécurité et de Coopération Européenne est déjà commencée. On peut prévoir qu'en 1973 suivra la grande, la tant souhaitée. Quels avantages, à votre avis, pourront en résulter, pour les nations non communistes en général, et en particulier pour les peuples soumis à la tyrannie soviétique?

Réponse — *Cette conférence a été suggérée aux Puissances Occidentales, à Genève en 1955, par Messieurs Bulganine et Khrouchtchev, dans des circonstances qu'il est bon de rappeler.*

L'Union Soviétique, après de longues années de tergiversations, avait finalement consenti à se conformer aux stipulations des traités qui prévoyaient l'évacuation simultanée du territoire autrichien par les troupes alliées et les troupes soviétiques. Ces mêmes traités avaient justifié la présence des troupes soviétiques en Roumanie et en Hongrie par la nécessité d'assurer au commandement soviétique le libre usage des voies de communication avec ses garnisons en Autriche. L'évacuation du territoire autrichien impliquait donc, également, en toute logique et légalité, celle aussi des territoires roumains et hongrois. C'est pour éviter cette obligation que les Soviets recoururent, stante pede, au subterfuge du Pacte de Varsovie, qui transformait les pays envahis et subjugués en pays "alliés", politiquement et militairement. Une fiction que les Puissances Occidentales s'empressèrent d'accepter, sans protester.

C'est depuis lors que "les Puissances de Varsovie" sont devenues une unité politique que les Soviets opposent à l'OTAN, chaque fois qu'il s'agit de discuter sécurité ou désarmement. Que le Monde Occidental ait accepté finalement de discuter, sur un pied d'égalité, du destin de Europe libre et de l'Europe captive avec les représentants des gouvernements satelites, représente un pas de plus sur la route de la capitulation et pour les nations captives, le coup le plus dur de tous ceux que leurs aspirations aient déjà reçues de la part des puissances qui les ont livrées à la "bête sans nom".

Q. — Vous avez cité non seulement Yalta, mais aussi la Mission Marshall, à propos des prochaines négociations d'Helsinki. Voulez-vous expliquer ce rapprochement?

R. — *Négocier avec "les Puissances de Varsovie" en tant que contrepartie des Puissances souveraines et indépendantes de l'OTAN, c'est reconnaître de jure leur existence en tant qu'Etats souverains et indépendants. C'est-là une garantie de stabilité que le Monde Communiste avait vainement cherchée jusqu'à ce jour. Le succès de l'Union Soviétique est d'autant plus grand que les Puissances Occidentales et l'Organisation des Nations Unies ont apparemment accepté la doctrine Brejnev de la souveraineté limitée de tous les Etats soumis aujourd'hui à l'obédience communiste et de tous ceux qui pourraient l'être par la suite, quelqu'eussent été les moyens employés, les atrocités commises et les souffrances infligées aux victimes de cette "limitation".*

Nous sommes bien forcés d'observer que, par une coïncidence que seuls les ingénus pourraient trouver étrange, le Communisme a obtenu la même satisfaction en Asie, en ce qui concerne les territoires que le Président Truman lui avait jetés en pâture, grâce à la récente visite officielle du Président Nixon, à l'admission de la Chine Rouge à l'ONU et a l'expulsion de la Chine Nationale.

Q. — Vous venez de dire que seuls les ingénus auraient pu s'étonner de cette coïncidence?...

R. — *En effet, les deux événements — la reconnaissance* de jure *des effets de l'atroce injustice commise à l'égard de 120 millions d'Européens, comme les effets de celle commise à l'égard de 700 millions de Chinois à l'occasion de la Mission Marshall* — font partie du même dessein, de la même politique de retraite face à l'inexorable avance du communisme, *retraite imposée aux gouvernements occidentaux par les forces occultes qui, à des degrés différents, semblent les dominer tous.*

Ce dessein de capitulation progressive, deux ambassadeurs français l'avaient déjà découvert et dénoncé dès les premières années du soulèvement bolchévique, dès les activités complices du Président Wilson et de son mentor le colonel House (Edward Mandel). Citons un passage du libre de Joseph Noulens "Mon Ambassade en Russie Soviétique":

"Un vent de réaction soufflait alors sur toute la Russie contre les fureurs dévastatrices du Bolchévisme. Les tentatives d'émancipation qui se manifestaient dans l'Oural, la Sibérie, le Donetz et les provinces du Nord, avait fait échapper à l'autorité des Soviets la majeure partie du territoire russe. Le Maximalisme semblait à la veille de sa perte.

"Il fut sauvé par les tergiversations des gouvernements alliés, dues en grande partie aux interventions malencontreuses du Président Wilson.

"Le Président Wilson a assuré la survie du régime. Les Bolchéviques eux-mêmes étaient convaincus que l'expérience communiste russe touchait à sa fin. Ils furent les premiers surpris de la tournure inespérée des événements."

Citons aussi, du livre du comte de Saint-Aulaire, Ambassadeur de France auprès la Cour de St. James, "Genève contre la Paix" (publié en 1934):

"Mr. Wilson renversa aussitôt son attitude (à l'égard de la Révolution Bolchévique) pour la conformer aux ordres de l'*Association pour la Ligue des Nations Libres*, dirigée par Jacob Schiff et cinq autres financiers américains (Otto Kahn, Kuhn, Loebb, Warburg, Marshall)..."

Ce sont les mêmes forces occultes, les mêmes maitres anonymes qui dominent aujourd'hui le Conseil de Sécurité de l'ONU et les puissances qui en font partie. Mais il ne s'agit plus de sauver un monde communiste desormais triomphant, mais bien de désarmer spirituellement, politiquement et militairement celui de la Civilisation Chrétienne.

C'est cet objectif que vise la "Conférence" dite de "Sécurité" européenne. C'est de ce tour de passe passé dont nous sommes les spectateurs ignorants, ou hébétés.

Q. — Quels sont donc, d'après vous, les avantages que les Soviets espèrent recueillir de la conférence en question?

R. — *N'oublions pas les garanties et avantages de premier ordre, connexes à la question de sécurité, qui ont déjà été accordés jusqu'à présent au Kremlin. Ce que l'Union Soviétique attend en plus de la Conférence c'est surtout: 1) la reconnaissance formelle et définitive du* statu quo *politique européen actuel; 2) le coup, qu'ils espèrent mortel, que cette reconnaissance portera à l'esprit de révolte et au potentiel explosif des nations captives — esprit et potentiel dont le Président Eisenhower disait qu'il était* "the best deterrent to Soviet aggressiveness". *En fait, les Soviets ont déjà gagné la partie sur ces deux points, avant même l'ouverture des débats, du moment où les Etats occidentaux ont admis le principe de la Conférence.*

Q. — Mais ne pourrait-on admettre que ce concept de "nations captives", de "peuples opprimés" ne correspond

(Suite page 9.)

plus à la réalité? Qu'il ne s'agit-là que de formules inventées par une poignée d'exilés rongés de rancune et de nostalgie, à qui l'on ne peut par conséquent sacrifier le bonheur et la paix de l'Europe?...

R. — *Cette interprétation est démentie, chaque jour, peut-on dire, par les faits. Elle est démentie par les affirmations, presque quotidiennes également, depuis une trentaine d'années, de la presse occidentale; elle est démentie par les discours, les déclarations, à l'ONU ou ailleurs, des hommes d'Etat les plus éminents de l'Occident.*

Ne citons que Mr. Richard Nixon lui-même parlant à Manilla en juillet 1956: "Le plus cruel colonialisme des temps modernes est le colonialisme du Monde Communiste Il a réduit en esclavage plus de 12 nations et soumis des centaines de millions d'êtres humains à la plus cruelle des tyrannies. Il ne s'est pas contenté de capturer leurs corps mais s'efforce de dominer leur esprit et de tuer leurs âmes".

Q. — Mais ne pensez-vous pas, dans ces conditions, que le Président Nixon aura à coeur de soulever, à la conférence de sécurité, la question de cette "douzaine de peuples asservis" et de ces "centaines de millions d'êtres humains soumis à la plus implacable des tyrannies"?...

R. —*Le Président Eisenhowover avâit bien dit au Sénat américain, le 2 février* 1953: "Nous ne consentirons jamais à l'asservissement d'autres nations en échange de gains illusoires pour nous". *Et pourtant, trois ans plus tard, il faisait passer à Moscou le message tristement célèbre qui déchaîna sur le peuple hongrois en révolte le torrent des tanks et des divisions soviétiques, retenu jusqu'à ce moment par crainte d'une réaction armée de la part des Etats Unis. C'est toujours le president Eisenhower qui interdit, le départ des avions espagnols prêts à transporter des armes et des munitions, pour les combattants patriotes hongrois...*

Q. — Vous avez fait allusion, en passant, aux garanties et avantages déjà concédés au Kremlin en matière de désarmement, question évidemment inséparable de celle de la sécurité. Pourriez-vous nous donner quelques détails?

R. — *Une répouse complète serait trop longue et je recommande à ce sujet la lecture du livre du général Lemay, "America in Danger" et de celui de Phyllis Schlafly et de l'amiral Chester Ward, "Strike from Space".*

Toutefois, je mentionnerai: 1) le démantèlement de tout le système de Première Frappe (First Strike) américain, à la demande des Soviets, sous le Gouvernement Kennedy; 2) l'évacuation de bases américaines en Europe, sous le même gouvernement; 3) la tolérance de bases nucléaires et sousmarines soviétiques à Cuba; 4) les pactes de Non-Prolifération et le Test-Ban, imposés aux pays non-communistes par les Etats Unis, sur l'insistance de l'Union Soviétique; 5) les pactes de non-agression et de reconnaissance des frontières de la défaite, entre l'Allemagne Fédérale et l'Allemagne de l'Est, la Pologne et l'URSS, imposés au Parlement de Bonn sous les mêmes pressions; 6) le Pacte de limitation des armes nucléaires, négocié à Moscou par le Président Nixon et Mr. Kissinger et qui ne se réfère qu'au nombre et non point à la puissance *de ces armes, ce qui permet à l'Union Soviétique de garder le monopole des armes de super-mégatonnage, obtenu grâce aux 83 explosions expérimentales effectuées dans les régions arctiques; en contreenvantion d'un premier pacte de non proliferation 7) le refus de Moscou d'accepter une forme de contrôle direct des réductions et limitations mutuelles prévues par les Pactes à conclure, refus accepté par les Puissances de l'OTAN; 8) l'acceptation du principe d'une réciprocité illusoire en ce qui concerne le retrait des troupes américaines au-delà d'une ligne marquée sur la carte. Et tout ceci sans aucune compensation de la part des Soviets.*

Q. — Mais, le blocus des ports nord-vietnamiens et les bombardements intensifiés n'annonçaient-ils pas, tout de même, un début de redressement dans l'attitude des Etats-Unis?

R. — *Le blocus des ports nord-vietnamiens et les bombardements intensifiés auraient pu conduire à une victoire immédiate lorsque les Etats-Unis avaient* 500 000 *hommes sur le front; ils ne signifient plus rien après que ces* 500 000 *hommes eurent abandonné le champ le bataille. Soyez bien persuadé que ce blocus n'a été entrepris qu'après que le Président Nixon en eut obtenu le consentement de Pékin et de Moscou, selon les préceptes énoncés, "a priori", par le professeur Kissinger dans son livre "Armes Nucléaires et Politique Internationale".*

Et soyez sûr que ce consentement a été allègrement accordé par les deux puissances communistes, qui savent fort bien que le retrait des troupes américaines est irréversible, comme il le sera quand ce sera l'Europe qu'elles abandonneront; et qui savent aussi qu'il signifiera, à la longue, l'abandon de toutes les positions asiatiques américaines. Ainsi, tout ce passe aujourd'hui comme si nous assistions à la réalisation du projet du "Big Merger", recommandé par Bernard Baruch au Président Truman: la fusion des deux mondes. Fusion qui ne pourrait aboutir finalement qu'à l'engloutissement de la Civilisation occidentale dans la géhenne rêvée par Lénine et si bien décrite par George Orwell.

Madrid, novembre 1972.

O PROBLEMA NATIONALA

ALEGEREA UNUI EPISCOP ROMAN PENTRÚ EPARHIA EUROPEI OCCIDENTALE

In anul 1972 — după cum toată suflarea românească a aflat, episcopul Teofil a trecut sub patriarhia de la București. Prin această schimbare de poziție a apărut la lumina zilei duplicitatea caracterului šui nesigur, iar criza latentă care stăruia in jurul bisericii române ortodoxă a devenit acută.

Natural, Românii ortodoxi n'au urmat pe episcop pe calea acestei rușini, și acuma sunt in căutarea unei personalități bisericești care să indeplinească condițiile de demnitate, moralitate și pregătire teologică, căreia să i se incredințeze conducerea eparhiei română ortodoxă din Europa occidentală.

De aceia mă adresez aici românilor de la Paris — acelor români, cari au o activitate in câmpul național român, pentru a intreține luminoasă prezența românească in mijlocul altor națiuni— să ia in considerare interesele supreme ale națiunii, și valoarea oamenilor aleși să poarte răspunderea in prezentarea și apărarea acestor interese. Ei nu au dreptul să-și impună punctul lor de vedere, pentru că episcopia nu este numai regiunea parisiană, ci toată Europa occidentală. Şi românii aflați in această Europă au obligația să-și spună cuvântul iar românii de la Paris au obligația să-i intrebe și să țină seama de părerile lor.

Alegerea unui episcop nu este o chestiune măruntă, sau particulară, a cărei soluție să depindă numai de un singur grup de refugiați, ci este o problema națională. In regatul român desemnarea unei personalități bisericesti pentru episcopie, era rezultatul unui acord intre guvern și patriarh; iar cârja episcopală era incredințată celui ales de către regele țării. Noi nu avem aici nici guvern, nici patriarh și nici rege. De aceia trebue să se facă o consultare a românilor refugiați din Europa occidentală, ei reprezentând poporul român, singurul in drept să aleagă pe acela care să conducă episcopia ortodoxă română din această parte a continentului european.

Această episcopie trebue să fie scoasă dintre limitele regiunii pariziene, și să fie așezată in cadrul ei natural european, nu numai din punctul de vedere geografic, dar și prin valoarea personalității care o va conduce de aici inainte.

Acum, după 27 de ani de refugiu —pentru unii încă mai mult— nimeni nu trebue să se mai gândească că s'ar mai putea face cineva arhiereu pe sub ascuns, sau să se cheme poliția in clădirea bisericii ca să aresteze pe opozanți.

Evenimentele politice cari ipotetic se pot prevedea pot să fie decisive, și să aducă transformări adânei in configurația politicei internaționale. Noi trebue să ne pregătim pentru acele neiertătoare ceasuri —căci nimeni din poporul român nu ne va ierta de vom greși in numele lui— și să alegem pe cei mai buni dintre noi să conducă destinele poporului nostru; căci ce vom face aici se va resfrânge cu certitudine asupra intregei noastre națiuni. Avem acum ocazia să dovedim că suntem capabili să reprezentăm interesele supreme ale neamului, acele interese pe cari ni le-am asumat din ceasul in care am ales refugiul aspru și nesigur, și pe cari poporul obidit din țară așteaptă de la noi să le apărăm.

9 Ianuarie 1973.

General Platon Chirnoaga

ROMANIA SI UNITATEA EUROPEI

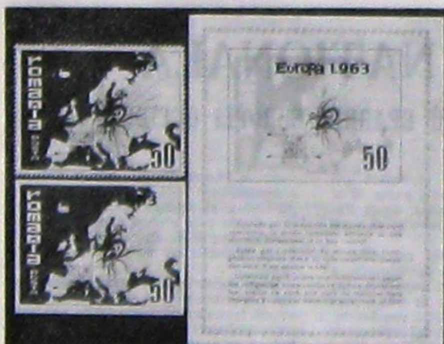
VI

schema globului terestru, cu cele trei spice de grau, simbolul oficial al campaniei contra foamei, iar în limba spaniolă, sloganul: "LIBERTATEA POPOARELOR APARA OMENIREA DE FOAMETE".

XX/. La 18 *Septembrie* 1963, corespunzând celei de a 8-a emisiune *EUROPA* a celor dela Strassbourg, Românii Liberi scot emisiunea obişnuită Europa. Reproduc desenul oficial, o împletitură de linii formând 4 pătrăţele în interiorul cărora figurează iniţialele C. E. P. T. — Comisiunea Europeană de Postă şi Telecomunicaţii — conform desenului ales după proectul Profesorului A. Holm.

Ironizând slabele rezultate obţinute în cei opt ani de acţiune de unificare europeană şi de propagandă în acest sens şi care practic se reduce numai la realizarea acestei Asociaţii C. E. P. T., Românii Liberi reproduc în desenul lor harta Europei dela Urali la Atlantic. Pe partea occidentală a Europei, apare suprapusă împletitura de linii a profesorului A. Holm, iar pe cea orientală, un păianjen uriaş, păianjenul comunist, purtând simbolurile secera şi ciocanul şi care continua să-şi întindă pânza ucigătoare peste trunchiul bătrânului continent.

S'au emis o vignetă poştală cu valoare de 50 bani, de culoare vişinie şi o coliţă filatelică de valoare de 1 Leu, de culoare vişinie şi o coliţă filatelică de valoare de 1 Leu, de *MANIA POSTA* şi *EUROPA* 1963. Pe coliţa filatelică, apare în limbile spaniolă, franceză şi germană, avertismentul lansat de Românii exilaţi: *EUROPENI LIBERI! AJUTAT DE INDECIZIUNEA LUMII LIBERE DE A LUPTA IMPOTRIVA-I, PAIANJENUL COMUNIST CONTINUA SA-SI INTINDA PANZA UCIGATOARE. APARATI-VA! INCA E TIMP!*

S'a gravat deasemenea o ştampilă specială pentru ziua emisiunei, cu textul: *EUROPENI APARATI-VA — PAIANJENUL COMUNIST NU IARTA! MADRID* 18 *SEPTEMBRIE* 1963, şi un plic filatelic, care reproduce desenul vignetei şi pe care mai apar cuvintele ROMANIA LIBERA — apoi în limba franceză şi spaniolă textul avertismentului adresat europenilor liberi, şi data emisiunii: 18 *SEPTEMBRIE* 1963.

XXI/. La 23 *Decembrie* 1963, Românii Liberi lansează prima lor emisiune de vignete poştale pentru comemorarea Crăciunului şi evocarea datinelor de odinioară, isvorâte din această sărbătoare creştină.

Crăciunul-Naşterea Mântuitorului Isus Christos, era atunci cea mai persecutată sărbătoare religioasă în regimul comunist.

Total desfiinţată, cu toată existenţa unei Patriarhii Ortodoxe la Bucuresti, era o zi de lucru ca oricare din săptămână, orice manifestare religioasă fiind interzisă sub ameninţarea unor severe pedepse aplicate celor care ar fi călcat dispoziţia partidului.

In educaţia atee dată tineretului, ne putem închipui drăceştile născociri utilizate pentru a le extirpa din suflete credinta în naşterea, ca om, a Fiului lui Dumnezeu, baza religiei noastre şi pe care, cu toate persecuţiile la care se expuneau, părinţii căutau pe ascuns, cât mai puteau avea control asupra copiilor, s'o sădească şi s'o menţină vie în inimile lor.

S'au emis 8 vignete poştale-patru de 50 de bani şi alte patru de 75 de bani fiecare — în perechi, astfel că la un loc formează o coliţă filatelică.

Desenul reprezintă o celulă de închisoare şi silueta dormitândă a unui deţinut, de picioarele căruia atârnă lanţul şi greutatea de fier (destinată în penitenciare condamnaţilor la muncă silnică), pe care apar simbolurile comuniste: secera şi ciocanul. Totul simbolizează Neamul Românesc încătuşat de comunism.

Printre gratiile ferestrei se strecoară lumina stelei dela Bethleem şi sub blânda ei mângâere, silueta dormitândă visează la tradiţiile româneşti ale Crăciunului de altădată... cântecele de Stea, colindătorii şi bucuria ce aducea în căminuri, vestea Naşterii Mântuitorului Isus Christos.

Desenul colindătorului cu steaua, care apare în visul întemniţatului, este reprodus după o acuarelă a tinerei pictoriţe română OLTEA VASILOVSCHI, bucovineancă, moartă în exil la Düsseldorf, cu nostalgia plaiurilor şi obiceiurilor româneşti, cunoscute numai din descrierile părinţilor ei.

Pe fiecare pereche de vignete poştale apare în limbile română, spaniolă, franceză şi germană — *CRACIUNUL* 1963 *IN EUROPA DE EST*, iar în partea de jos a coliţei filatelice pe care o compun, *ROMANIA LIBERA*.

S'a gravat o stampilă specială care reprezintă silueta Fecioarei Maria cu Pruncul în braţe şi textul: NASTEREA MANTUITORULUI 25 DECEMBRIE 1963, iar în germana şi franceză, apelul: *NU UITATI PE FRATII VOSTRI DIN EUROPA DE EST, EUROPA CARE SUFERA.*

S'a imprimat deasemenea un plic filatelic pentru stampila zilei de emisiune, care reproduce, în mai multe culori, desenul în peniţă al pictorului E. Drăguţescu, copii cu Steaua şi textul: ROMANIA LIBERA, NASTEREA DOMNULUI, EUROPA DE EST 1963, ca un crunt repros adresat comuniştilor din Ţară pentru persecutarea acestei sărbători.

1964

Acest an înregistrează prima victorie a emisiunilor de vignete poştale ale Românilor Liberi. Republica Populară Română, care la 26 Mai 1954, odată cu emisiunea destinată a comemora 10 ani dela moartea pictorului Octav Băncilă, schimbase numele Ţării din România în Rominia, revine asupra acestei deciziuni şi începând cu emisiunea destinată sporturilor equestre, dela 25 Aprilie 1964, reintroduce pe emisiunile poştale vechea denumire de POSTA ROMANA.

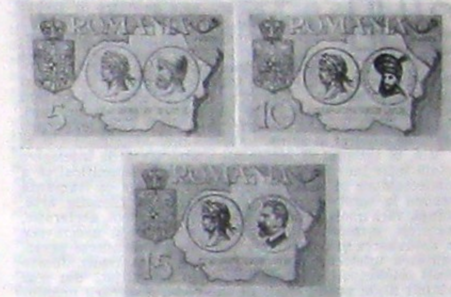
Prima (1954) şi ultima (1964) emisiune R. P. ROMINA.

Emisiunea dela 25 Aprilie 1964 cu POSTA ROMANA.

Succesul revine integral emisiunilor ROMANIA LIBERA care timp de 10 ani în exil perpetuaseră în Istoria în Imagini a lumii moderne, care este Filatelia, adevăratul nume al Ţării noastre ROMANIA, atât de legat de Roma romană.

Apariţia primei emisiuni România Liberă la 10 Mai 1954 şi schimbarea bruscă a numelui Ţării pe emisiunile poştale la 26 Mai 1954, sub pretextul noii ortografii introdusă de Academia Română, care elimina litera *â* din *a*, înlocuind-o cu î din *i*, nu era o simplă coincidenţă, ci o ostentaţie voită contra participării Românilor Liberi la Congresul Uniunii Latine, încercând pe această cale să elimine reminiscenţele latine din limba Neamului Românesc, începand cu însăşi numele Ţării, care pentru streini nu mai era *ROMA-NIA* ci devenea *ROMINIA*.

Alăturat reproducem vignetele poştale emise de Românii Liberi la 10 Mai 1954, cu ocazia celui de al II-lea Congres international al Uniunii Latine, celebrat la Madrid şi la care exilul a participat invitat oficial şi reprezentat de Maestrul Aron Cotruş.

Cele trei vignete poştale de 5, 10 şi 15 bani, reprezentau trei momente cruciale ale Istoriei Neamului Românesc.

I) Naşterea Poporului Român, rezultată din cucerirea Daciei Regelui Decebal, de către Impăratul Romei Traian şi colonizarea ei de către Romani.

II) Prima unire a Ţărilor Româneşti realizată la Alba-Iulia de Principele Walachiei (Muntenia) Mihai Viteazul, în Noembrie 1599.

III) Crearea României Mari la 1 *Decembrie* 1918, *prin unirea tuturor Românilor sub sceptrul Regelui Ferdinand I, Intregitorul.*

Această emisiune marchează începutul propagandei filatelice a Românilor Liberi fiind prima din cele 52 de emisiuni care s'au succedat dela 1954 până la Decembrie 1969.

Desenul reprezintă Stema Ţării Româneşti, cornul poştal şi harta României Mari, în interiorul căreia, la valoarea de 5 bani, de culoare roză, apar, în culoare verde închis efigiile Impăratului Traian şi Regelui Decebal şi — *CONGRESUL UNIUNII LATINE, MADRID MAI* 1954, pe acelaş fond de culoare verde la valoarea de 10 bani, efigia Impăratului Traian şi a Domnitorului Mihai Viteazul, în culoare cafeniu închis, iar la valorea de 15 bani de culoare violetă, efigiile Impăratului Traian şi a Regelui Ferdinand I, în culoare sepia.

Repetarea pe cele trei vignete a efigiei Impăratului Traian, simboliza continuitatea latină în spaţiul românesc, dela cucerirea Daciei, în anul 103 al erei noastre, şi până în prezent.

Cartonul de prezentare cuprinde în spaniolă următorul apel al Comunităţii Românilor din Spania:

ROMANIA — TARA LATINA DELA GURILE DUNARII, CARE ASTAZI SUFERA CEA MAI CUMPLITA OPRIMARE COMUNISTA, SALUTA PRIN INTERMEDIUL FIILOR EI DESTARATI PE CELELALTE NATIUNI LATINE ADUNATE LA MADRID IN CEL DE AL DOILEA CONGRES AL UNIUNII LATINE SI ASTEAPTA UN FRATESC SPRIJIN, IN LUPTA EI PENTRU A OBTINE LIBERTATEA SI DREPTUL DE A TRAI LIBERA, IN GRUPUL CELORLALTE TARI LIBERE ALE LUMII.

(Urmează în n.r 8.)

SCRISOAREA TREIA

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCUT

RIJULIU față de atmosfera întâlnită pe aici și oarecum nedumerit, ți-ai îndreptat, spui, privirile spre stratul gânditor al pribegilor, convins că acolo vei găsi ceva deosebit și mare. Decepția ți-a fost cumplită. Si-acum ma'ntrebi pe mine DECE? Mai mult chiar, mă obligi să-ți dau și părerea mea de *"care ar trebui să fie rolul intelectualului în exil"*. Ești precis și metodic. Nu-mi lași nicio portiță de scăpare. O! dacă m'ai fi lăsat să lunec tangențial pe adevăruri și dureri, cum te-aș fi convins că tot ce-ai surprins e aur pur și nu cositor lustruit... Dar m'ai luat de scurt. Să te pun deci la curent, sincer, fără patimă și fără ascunzișuri. Ești în drept s'o știi, ca orice nou venit ce-și leagă pribegia de intelect și spirit.

Stiu, te așteptai să întâlnești o atmosferă de înțelegere totală între indivizi și mai ales o prezența semnificativă a intelectuailor în mijlocul problemei capitale ce frământă neamul în acest moment. Adică, literatură, filozofie, artă, știință, fără'ndoială, dar în acelaș timp, articol, declarație, manifest, memoriu, etc., atitudini deschise și neechivoce în dezavuarea și combaterea celor ce schimonosesc personalitatea intelectualului în Tară. Ai găsit mulți, foarte mulți intelectuali, plini de talente și posibilități, dar n'ai întâlnit decât puțini croiți pe calapodul disperării neamului și-a lacrimilor momentului istoric.

Nu e de mirare, deoarece pentru o seamă de indivizi *"cămașa e mai aproape de piele decât haina"* și pretenția de discernământ infailibil a evenimentelor politice o a doua natură. Or, intelectualii, în ciuda frumoaselor lor atribute personale, nu fac excepție la regulă. In plus, să nu uităm că oamenii de gândire sunt oameni extrem de sensibili. La unii, chiar, această sensibilitate devine excesivă, mai ales când e vorba de interesul lor, încât cea mai neînsemnată briză le produce eczemă sau ideosincrasii iremediabile. Nu pot accepta decât ceeace îi intereseaza pe ei, și nu-i interesează decât ceeace tinde spre satisfacerea ambițiilor personale.

Există cazuri extreme când cei ce au atins un anumit nivel pe scara măririlor, au halucinații egocentrice și megalomane. In lumea exilului nostru cazurile sunt detectate și la lumina unui opaiț. O recunoaștem cu durere în suflet și cu regretul de a avea atâtea genii inutile neamului ce i-a plămădit. Deoarece există un proces de *"invers-proporționalitate"* care anihilează aproape complect aerele patrioterde pe care și le dau uneori, din simplă vanitate, iar nu din convingere. Pe măsură ce li se ridică prestigiul internațional, le scade fulgerător sensibilitatea națională; adesea, chiar și sensibilitatea umană. Neglijează sau distrug prieteniile. In schimb, acceptă și apreciază lingușirile.

Exil, rezistență, luptă, sacrificiu, nu mai sunt demne de atenția lor. Toate acestea apar ca niște elemente vulgare, nedemne pentru un spirit ce-și împlinește destinul dincolo de orizontul concentraționar al neamului. Nu astfel de baliverne pot veni să tulbure prezentul când e în joc viitorul lor personal! Apoteoza hiperbolică a succesului imediat anihilează în ei orice orgoliu rasial sau national.

Purtați apoi de valuri în mijlocul discuțiilor, au impresia că acuitatea lor politică e superlativă. Ei văd dincolo de timp și spațiu, mai bine ca oricine. In orice caz, mai bine decât cei ce îmbrățișează cauza tragică a neamului, chiar dacă Tara miroase a suferință și moarte, iar gestul lor proclamă minciuna și trădarea.

Atitudinea lor e actul omului ce și-a pierdut orice pudoare și orice sentiment de nobilă filiațiune națională. Astfel de intelectuali sunt cosmopoliții tuturor compromisurilor, triști epigoni ai unui exil ce-a crezut cândva în ei. Strânși în chinga egoismului, ei *sunt copți* pentru a cădea în mrejele guvernului dela București, ce-i pândește din umbră.

Cu o grabă, ce prin ea însăși îi condamnă iremediabil, acceptă apropierea de politrucii neamului, deoarece *le publică ceva opere* în Tara sau prin alte țări. Acceptă colaborarea cu guvernul comunist deoarece *"vremurile s'au schimbat"* și vor să fie bine cu eventualii câștigători.

Pe de altă parte, se îndepărtează de exil pentru a nu fi puși la Index de vreo Ocultă financiară, politică sau internațională. Neagă orice afinitate de sentimente cu exilul pentru a nu pierde simpatia mai marilor zilei din lumea opusă exilului. Se leapădă de tot și de toate pentru a se bucura de protecția cine știe cărui trust al publicității dubioase. In cazuri extreme, împinși din umbră, iau chiar atitudini ostile contra celor ce-și sacrifică timpul și viața pentru cauza neamului.

Iată deci, în câteva cuvinte, DECE ai avut aceea decepție sfâșietoare când ai luat contact cu *"lumea gândirei"* din exil. Din nefericire, ai căzut într'o baltă de apă stătătoare. Ai avut nenorocul să-ți duci traista cu suferințe și nădejdi prin vreun Cenaclu cultural, alcătuit și frecventat de intelectualitatea coexistentialistă. Sau, și mai rău, ți-ai depănat sufletul de Român curat în fața vreunui *"super"* deja desprins de clocotul exilului luptător. In aceste condiții nu ne mai miră surpriza, durerea și desgustul ce te-au cuprins și te domină încă.

Cred ,totuși, că te-ai precipitat în catalogarea definitivă a intelectualilor din exil, punându-i pe toți în cazanul acelorași dezertări. Realitatea e alta. Majoritatea acestei elite e așa cum ți-ai imaginat-o când ai plecat din țară: patriotică, anti-comunistă, activă, gata de sacrificiu.

Deaceea, la a doua chestiune pusă, nu-ți voi răspunde *"care ar trebui sa fie rolul intelectualului"*, ci "CARE ESTE IN PERMANENTA ACEST ROL", pe care-l umplu cu demnitate și entuziasm. E adevărat că pentru a-l întâlni trebuie să urci prin vreo mansardă friguroasă, să-l cauți prin vreo redacție înfumată sau prin biblioteca vreunui Centru de cercetări, să-i dai întâlnire în vreun colț de parc sau să-l prinzi Dumineca la biserică, locuri unde cei de prin Cenacluri sau din vârful măririlor s'ar simți înjosiți să se coboare...

Deci, trebuie să eviți confuzia. Intelectualul exilului nostru nu-i cel pe care-l cântă ziarele stângiste, îl publică guvernul dela București, îl răsfață Cenaclurile și-și dă opinia negativistă în orice ocazie, oricâtă materie cenușie l-ar căptuși creerul. Problema țării nu se judecă prin zâmbet de cărturar plictisit, ci prin scrânjnet de cărturar conștient. E, înainte de toate, o chestiune de suflet. Intelectualul decadent al exilului nu mai are această capacitate de simțire și dăruire. *E o ființă ce și-a pierdut sufletul.*

Intelectualul conștient și luptător știe că el reprezintă o temelie statornică a rezistenței naționale peste hotare, ca și marii lui înaintași din alte momente critice pentru neam. Nu-l interesează succesul imediat și răsunător, dacă nu-i legat de problema arzătoare a dezrobirei neamului. In alternativa, extrem de delicată, *"Lupta pentru neam sau gloria personală imediată"* el nu ezită nicio clipă. Iși pune forțele și darurile cu care l-a înzestrat natura în slujba neamului.

Nu face calcule savante și interpretări întortochiate pentru A-SI DOVEDI buna cunoaștere a realităților și pentru A-SI SCUZA atitudinea. Trăind în neam și pentru neam, știe că soarta lui ca intelectual român stă legată de soarta acestuia. Fără libertatea comunității românești nu poate exista pentru el nici glorie, nici plenitudine, cu toate succesele internationale pe care le-ar obține.

Astfel, *prezenta lui în actual* îmbracă trei atribute ce-l reliefează și-l ridica în stima tuturor:

— *Are curajul opiniei.* Nu se ascunde. Nu jonglează cu suferința și speranțele celor din Tara. Nu umblă cu jumătăți sau sferturi de măsură. E direct, sincer și cinstit în tot ce spune și face.

— *E intransigent*, neînduplecat, în lupta ce desfășoară. Momentul e prea grav pentru a avea milă de profitorii și trenădușii exilului. Nu iartă pe nimeni. Când se joacă soarta întregei națiuni române, nu pot fi lăsate portițe coexistentialiste sau trecute cu vederea anumite atitudini culpabile.

— *Prezența lui e permanentă și neobosită.* De multe ori tăcută, chiar obscură, fără tam-tam-ul ce înconjoară de obicei acțiunile celor deja smulși din sânul rezistenței, dar totdeauna pusă în concordanță cu imperativul de luptă al exilului.

Iată deci, iubite corespondent necunoscut, sub ce lumină trebue văzut intelectualul acestui exil, adevăratul intelectual, cel ce se confundă cu suferința neamului și răspunde la chemarea mută a Carpaților. Pe măsura lui trebuie judecat exilul și pe urmele lui trebuie să-și înturne pașii toți cei ce-au venit de acolo în gândul luptei de dezrobire iar nu de căpătuire.

Cu bine și pe curând

D. BRAD

P. S. In această descripție a intelectualului decadent nu se pot regăsi decât cei ce într'adevar sunt așa. Ii rugăm totuși, să aibă bunul simț de a nu protesta pentru a ne evita anumite precizări foarte neplăcute pentru ei înșiși.

Scharfe Urteile gegen die Ost-und Deutschlandpolitik Bundeskanzler Brandts aus Osterreich

IE am 22.11.1972 erschienene Ausgabe des Mitteilungsblattes der zugleich patriotisch schweizerisch und gesamteuropäisch eingestellten Burschenschaft Arminia zu Zürich brachte neben der scharfen Kritik der verhängnisvollen Ost- und Deutschlandpolitik der Regierung Brandt - Scheel durch ihren Schriftleiter Dr. Heinz Manz und denjenigen der auch demokratischen schweizerischen Zeitschrift "Der Republikaner" Dr. James Schwarzenbach zwei weitere Beispiele für die Notwendigkeit einer solchen entschiedenen Kritik aus österreich. Das eine trägt die überschrift "Missachtung für Brandt in Wien" und beginnt wie folgt:

"Anlässlich des Staatsbesuches von Bundeskanzler Brandt in Wien bewiesen unsere Landsleute wieder einmal, dass sie immer noch einen guten Instinkt besitzen. Obwohl durch die Massenmedien immer wieder auf die Ankunft des Herren Brandt aufmerksam gemacht wurde, nahmen sie an diesem 'Gast' keinen Anteil. Weder bei der Ankunft, noch bei der Abfahrt, noch wenn Brandt irgendwo auftauchte, fanden sich Zuschauer ein, und keinem Menschen fiel es ein, ihm zuzujubeln. Wenn man weiss, wie in Wien andere Staatsmänner empfangen werden, wenn man die Welle der Sympathie vor Augen hat, die noch einem Bundeskanzler Adenauer entgegenwogte, dann kann das Desinteresse an Brandt nur in der totalen Missachtung ihre Ursache haben, die dem Verräter Brandt vom Wiener entgegengebracht wird. Ähnlich war es nur bei Tito. Ein dreifaches Bravo für die Wiener!"

Weiter bringt die gleiche Ausgabe des genannten demokratischen Mitteilungsblattes aus des staatspolitisch neutralen Schweiz zustimmend als beispielhaft auch noch den nachstehenden Kurzaufsatz "Niemals!" des Ersten Bundessprechers der Burschenschaft Olympia zu Wien, Dr. Burger:

"**Mit den Stimmen der SPD und FDP** wurde in Bonn die Ratifizierung der Unterwerfungsverträge mit Moskau und Warschau bescholossen. Der von derselben sozialistisch-liberalen Koalition gewählte Bundespräsident Heinemann hat die Gesetze unterschrieben und in Kraft gesetzt. Damit wurde das grosste Verbrechen, das von einer deutschen Regierung jemals an Deutschland begangen wurde, von einem sich deutsch nennenden Parlament gebilligt. Das, was die siegreichen Alliierten 1945 dem deutschen Volk nicht anzutun wagten, haben Brandt, Scheel und ihre Spiessgesellen im Bonner Bundestag nun freiwillig getan. Sie haben sich dem Moskauer Machtwillen unterworfen und sich als treue Erfüllungsgehilfen der Moskauer Westpolitik erwiesen; dies alles in einem Zeitpunkt, wo Moskau Stellung in der Welt sichtbar schwächer wird, Japan von den Amerikaner eben Land zurückbekommen hat und von Moskau die Rückgabe der 1945 geraubten Inseln bereits angeboten erhielt."

II

So sehr jeder anständige deutsche Mensch von dieser verbrecherischen Unterwerfungspolitik innerlich zutiefst verletzt wurde, so sehr muss in jedem von uns der unumstössliche Wille wach werden, nun erst recht dem aus ttusend Wunden blutenden und geschändeten deutschen Volk die Treue zu halten. Verträge sind aus Papier und können das Schicksal eines Volkes nicht besiegeln. Nur wenn sich ein Volk selbst aufgibt, ist es verloren. Die Polen wurden wiederholt zwischen Preussen, Oesterreich und Russland geteilt. Ihr Wille zur Einheit hat aber schhliesslich alle Teilungsverträge überwunden. Die Iren sind seit Jahrhunderten von den Briten besetzt, unterdrückt und durch künstliche Hungersnöte ausgemordet worden; heute stehen sie am Vorabend der Wiederherstellung ihrer nationalen Einheit. Das jüdische Volk wurde im Jhre 70 n. Chr. aus seiner Heimat vertrtieben, hat sich mit diesem römischen Vertreibungsverbrechen nie abgefunden und nach 1900 Jahren seinen Staat in der alten Heimat wieder errichtet. Was unser deutsches Volk jetzt braucht, ist die Stimme, die ihm zuruft: N i e m a l s ! Niemals dürfen wir uns mit der Vertreibung unseres Volkes aus seinem angestammten Lebensraum jenseits der Oder und Neisse abfinden. Niemals dürfen wir eine Sekunde bereit sein, Stacheldraht und Mauer mitten durch Deutschland und die damit verbundene Knechtschaft über 17 Millionen Volksbrüdern anerkennen!"

"Die wirkliche Bedeutung der Unterwerfungsverträge besteht darin, dass damit unserem Volk jede Hoffnung auf Aenderung seiner heutigen Lage genommen werden soll. Sie sollen bewirken, dass sich das deutsche Volk in seiner Gesamtheit der Bonner Verräterclique anschliesst, dass dem Verrat der Brandt und Scheel auch der innere Verrat des ganzen Volkes folgt. Erst wenn dieses eintreten würde, wäre Deutschland verloren, Verzicht und Teilung endgültig. Dies aber gilt es zu verhindern. Bis heute hat das deutsche Volk niemand gefragt, ob es zu Verrat und Verzicht ja sagt. Die Oesterreicher und die Mitteldeutschen hattenüberhaupt keine Gelegenheit, dazu Stellung zu nehmen. Dies bindet das deutsche Volk als ganzes nicht. Wer die Geschichte kennt, wess, dass es keinen Stillstand gibt, auch nicht in den machtpolitischen Verhältnissen. Die Zeiten werden sich ändern und wenn die Stimme die N i e m a l s ruft nicht zum Verstummen kommt, wird die Stunde kommen, in der das heutige Unrechtbeseitigt und die Schandverträge überwunden werden. Fürst Otto von Bismarck, der Schöpfer des Zweiten Deutschen Reiches, sagte 1869: 'Wir können die Uhr vorstellen, die Zeit geht aber deshalb nicht rascher, und die Fähigkeit zu warten, während die Verhältnisse sich entwickeln, ist eine Vorbedingung praktischer Politik'. Dieser Satz zeigt uns auch heute die Richtung an: Unerschütterliche Treue zum deutschen Volk, zähes Festhalten anseinen Lebensrechten, geduldige Beobachtung der Entwicklung und rasches Zugreifen, wenn die Gunst des Schicksals unserem Volk wieder eine Sternstunde schenk!"

III

Lehrreich und ermuteigend ist zu nennen, dass ein demokratisches Schweizer Mitteilungsblatt diese Berichte aus Wien gerade n a c h der westdeutschen Bundestagswahl vom 19.11.1972 als vorbildlich besonders herausstellt! Es wäre dem Stil der Propaganda von Regimelingen in Westdeutschland und Westberlin gemäss, wenn daraufhin unter Mitberücksichtigung gleichgerichteter Stimmen aus Wien, z.B. aus den dortigen "Bücherkommentaren" und der Zeitschrift "Neue Ordnung" sowie aus der österreichischen Provinzpresse, so u.a. aus dem "Salzburger Volksblatt" giftig gefabelt würde, in Oesterreich mache sich Neofaschismus breit und klar sehende Schweizer Demokraten seien Neonazis! Sollte das erfolgen, so wird dafür gesorgt werden, dass man das Gelächter über solchen Unsinn nicht nur in Oesterreich, der Schweiz und Deutschland hört, sondern auch in anderen europäischen und aussereuropäischen Ländern, so z.B. Amerikas.

In der Zeit Kaiser Napoleons des I. sah es einmal vorübergehend so aus als stünde die Mehrheit der Deutschen hinter den Unterwerfwilligen und doch kam die grosse Wende! Wer heute dafür eintritt, dass sie mit aus schliesslich friedlichen Mitteln wieder erstrebt wird, weiss, dass er einer guten, auch im übernationalen europäischen und weltpolitischen Rahmen unbedingt notwendigen, Sache dient!

Prof. Dr. Bolko Frhr. von Richthofen;
81 Garmisch-Partenkirchen, Trifstrasse, 29.

Cu plutele pe Bistrița.

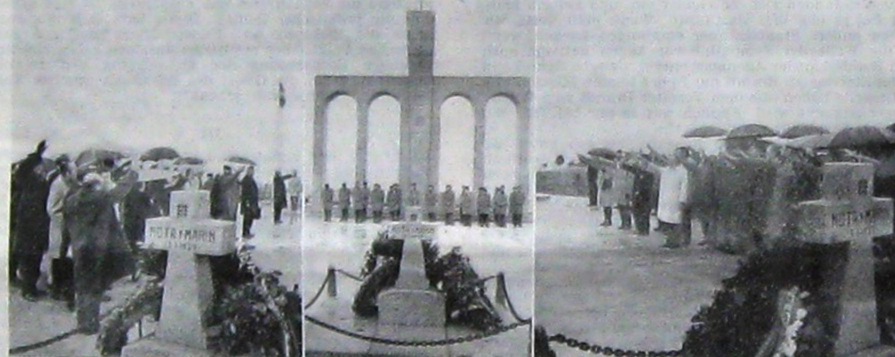
MAJADAHONDA 13 IANUARIE 1973

În ziua de 13 Ianuarie 1973 la orele 12 a. m. s'a făcut în comuna suburbană a Madridului, Majadahonda, pomenirea legionarilor Gărzii de Fier, Ion Moţa şi Vasile Marin, căzuţi în această localitate la 13 Ianuarie 1937, apărând frontul naţionalist, în răsboiul civil spaniol.

Sub preşedenţia Domnului Manuel Valdes Larrañaga, Vicesecretarul General al "Movimiento"-lui, s'a oficiat un parastas în biserica parohială a satului, împodobită cu drapele spaniole, româneşti şi legionare (verde cu gardul de fier în negru), la care au asistat numeroase personalităţi şi oficialităţi, dintre care remarcăm pe Dominii: General Tomas Garcia Rebull, Căpitanul General al Primei Regiuni Militare, Dl. Blas Piñar, Deputat în Cortesurile Spaniole, Dl. Pedro Gimenez Gonzalez, reprezentând pe Primarul Madridului, Generalul Ricardo Villalba, Preşedintele Asociaţiei "Frăţia Hispano-Română", Dl. Nieto Antuñez, Dl. Luis Beneito Marti, fost Consul General al Spaniei la Bucureşti.

Primarul din Majadahonda, Principele Mihail Sturza, fost Ministru de Externe al României, Dl. Nicolae Dimitrescu, fost Ministru al României în Spania, Dl. Radu Ghenea, fost Ministru al României Legionare la Madrid, Dl. Horia Sima, Comandantul Miscării Legionare, Dl. George Demetrescu, Preşedintele Comunităţii Românilor din Spania, Dr. Alexander Ronnett, reprezentând Românii din America, precum şi majoritatea membrilor Comunităţii Românilor din Madrid.

După terminarea slujbei religioase, asistenţa s'a deplasat la monumentul de granit care străjueşte locul unde s'a consumat marea jertfă legionară pentru apărarea lui Dumnezeu, a Spaniei şi a Europei creştine, la picioarele căruia făceau de garda o centurie de elevi ai Academiei Naţionale de Cadre Falangiste "Jose Antonio". Au fost depuse coroane de lauri oferite de Secretariatul General al "Movimiento"-lui, Comunitatea Românilor din Spania, Falanga din Majadahonda, şi Căminul Cultural Mota-Marin din Aravaca.

Părintele Amalio Orduna, Rectorul capelei unite din Madrid, a rostit o scurtă rugăciune pentru odihna sufletelor lui Ion Moţa şi Vasile Marin şi a tuturor camarazilor spanioli cazuţi în apărarea lui Christos.

După intonarea Imnului Legionarilor Cazuţi şi Imnul Legiunii, camaradul Traian Popescu a rostit următoarea cuvântare:

CAMARAZI

Acum 36 de ani acest pământ al Majadahondei era frământat de răsboi.

Obuzele şi mitralierele, secerau vieţi tinere, care se jertfeau pentru apărarea lui Christos, a Spaniei, a Europei creştine şi pentru a ne da pacea. Această pace câştigată pe câmpurile de luptă şi nu la mesele rotunde ale negociatorilor; această pace, isvor de linişte şi de prosperitate, de care ne bucurăm de-atunci, datorită generosului lor sacrificiu.

Moţa şi Marin, reprezentanţi de frunte ai tineretului român din acea vreme, au venit să moară aici ca cruciaţi, apărând Spania creştină, leagăn de martiri, de sfinţi şi de eroi, apărând Europa, bătrânul nostru continent şi civilizaţia lui isvorâtă din sacrificiile strămoşilor noştrii.

Ei au fost precursori ai ideii creării unui "supra stat" Europa, protector al tuturor naţiunilor care-l compun şi care să lucreze pentru binele tuturor, nu ca această Europa pe care se străduesc zadarnic s'o realizeze neguţătorii "Pieţii Comune" la Strassbourg, sau sclavii Kremlinului prin "Comecom" la Helsinky.

Amestecând sângele lor, cu sângele şi pământul spaniol în Majadahonda, apărând ideia confraternităţii naţionalismelor europene, ei au creat, aici, mitul Europei, al acestei adevărate Europe, naţionalistă şi creştina. Pentru ea au murit luptând contra Rusiei comuniste atâţia camarazi romani, spanioli, germani, italieni, unguri, belgieni, norvegieni şi ucranieni şi care nu s'a realizat din vina poftelor imperialiste infiltrate ca obiectiv al forţelor naţionaliste triunfătoare, favorizând conspiraţia internaţională comunistă, care le-a nimicit până la sfârşit.

Deacea, astăzi, când naţionalismul trebue să se ascundă în catacombe sau să supravieţuiască în temniţele duşmane, venim aici, în fiecare an, pentru a întări convingerile noastre, prin sublimul exemplu pe care ni l'au dat şi pentru a reînoi jurămintele de a continua lupta menţinând vie credinţa în victoria finală a binelui asupra răului, şi pentru a construi acea Europă pe care ei au visat-o şi noi trebue s'o realizam.

Sacrificiul voluntar al lui Moţa şi Marin şi al milioanelor de luptători căzuţi în apărarea lui Dumnezeu, cu toate aparenţele contrarii, nu a fost inutil.

Helsinky, Viet-Nam, şi Orientul Apropriat, sunt tentativele disperate ale conspiraţiei internaţionale comuniste, pentru aşi atinge scopurile.

Deja este prea târziu pentru ei. Ce a mai rămas sănătos în lumea liberă, şi-a dat seama de primejdie şi începe să se mişte ,mobilizându-şi forţele.

Moţa, Marin, camarazi spanioli căzuţi; ceace ne-aţi lăsat ca testament, se va împlini.

Trăiască Spania! Trăiască Europa Naţionalistă.

A răspuns în câteva cuvinte Generalul Villalba, preamărind jertfa voluntară a celor doi eroi români şi frăţietatea hispano-română care a urmat şi care trebue lăsată intactă generaţiilor viitoare.

Ca încheere Dl. Valdes Larrañaga, Vicesecretarul General al "Movimiento"-lui, a subliniat că eroii români au murit pentru a salva Spania şi Europa de comunism, luptând contra lui în numele creştinismului şi al naţionalismului.

S'a cântat imnul Gărzii de Fier şi Imnul falangist "Cara al Sol", după care ceremonia a luat sfârşit.

REPORTER

MOTA! MARIN!... PREZENT!

V'AM INALTAT CREDINTA IN GRANIT

Când lumea toată de'ndoeli a'nnebunit,
noi am turnat CREDINTA voastră în granit,

Ca să vorbească pentru veşnicie
în numele nenumăraţilor haiduci
ce-au fost zvârliţi în groape fără cruci,
să nu le-aprindă nimeni vreo făclie.

V'am înălţat CREDINTA de granit spre cer
ca să mărturisească'n centenarii
că voi v'aţi rupt din strâmtele fruntarii
şi biruit-aţi peste lutul efemer.

V'am înalţat în piatră pân'la soare
şi orbii să vă vadă deastădată
acolo'n patria încătuşată!
Iar gloatele de robi să se'nfioare.

Ca'n vremea când priveau spre Căpitan
cum fulgera comanda-i peste Ţară
şi cum pornea armia legionară
la luptă — din Rarău în Bărăgan.

O, nu v'am înalţat pentru acei drumeţi
ce nu pot crede'n Magi şi în Profeţi,

Ci pentru milioanele'n sclavie,
când se vor înălţa în rugăciune
şi s'or forma din nou în Legiune,
făclie de speranţă să le fie,

ca'n vremea când, la TRENUL MORTUAR,
dela Grigore-Ghica-Vodă'n Capitală,
îngenunchia poporul cu sfială
în colţul cel mai sfânt de sanctuar!

Vaterstetten, 30 Decembrie 1972.

Demetrius LEONTIES

EPISTOLA CATRE CAPITANUL

Eu mor, Corneliu, pentru Dumnezeu şi Legiune.
Răsplată nu aştept, căci nu-i depe pământ.
Nu cer mai mult în clipa asta grea,
Decât să'ngenunchiaţi în rugăciune
Şi să nu-mi plângă nimeni pe mormânt,
Căci voi VEŢI BIRUI PRIN MOARTEA MEA!

Sunt fericit ca un copil că n'am greşit
Când am văzut în tine CAPITANUL
Şi te-am urmat prin întuneric ca pe-o STEA.
Nicicând în braţul tău VITEAZ eu nu m'am îndoit,
În gândul tău ce CLOCOTEA DE LAVA ca vulcanul,
În vrerea ta ce FULGERA DE FAPTE ŞI CEREA!

Tu Ţara să o faci frumoasă ca un SOARE
Şi-ascultătoare de poruncile cereşti.
Oază pentru suflete'nsetate de dreptate.
S'o pui la poarta veacurilor viitoare!
Pe trupurile noastre, Căpitane, să clădeşti
Un monument de PACE SI ETERNITATE!

Kempten, la 7 Decembrie 1972.

Demetrius LEONTIEŞ.

SEMNIFICATIA CORPULUI LEGIONAR MOTA - MARIN

IN fața acestui monument și pe locul udat de sângele acestor doi eroi ai crucii și ai neamului românesc, se impun câteva cuvinte asupra corpului legionar de elită, ce a fost conceput și infiinţat de Căpitan pentru a asigura Legiunii și neamului românesc continuitatea spiritului, in care au trait și au murit pionerii Omului Nou, camarazii Moța și Marin.

Intre alte corpuri legionare, cu misiuni bine determinate și cu istoricul lor glorios, **CORPUL MOȚA-MARIN** reprezintă organismul cel din urmă și cel mai pretenţios in ce privește calitaţile spirituale cerute de la membrii săi. Intrarea in prigoana cea mare, asasinarea Căpitanului și a fruntașilor legionari, nu i-au permis acestui organism legionar să se cristalizeze in mod definitiv. Totuși, chiar din inceputurile existenței lui se pot desprinde destule date asupra structurii lui spirituale și a țelurilor sale finale.

Problema **CORPULUI MOȚA-MARIN** este in esență problema elitelor. Desigur, Legiunea intreagă a fost concepută și înțeleasă de Căpitan drept elita neamului românesc de viitor. Ea in intregime trebuia să reprezinte, prin opere de creație spirituală și materială, eforturile cele mai nobile ale neamului spre țelul său final, care după **CORNELIU ZELEA CODREANU** este *infățișarea cu Dumnezeu*, la cântărirea și judecarea dreaptă a roadelor ce le-a adus in istorie in baza talentelor ce le-a primit dela Creator. Resultă așadar că fiecare legionar, la postul său de acțiune și răspundere, reprezintă un element de elită a neamului. In momentul insă când Căpitanul a aflat de moartea lui Moța și Marin, el a avut viziunea unei elite legionare speciale, limitată la număr și selecționată după criterii și mai severe, adică o elită in cadrul elitelor legionare, sau chiar *o elită a elitelor legionare*. Membrii acestei elite trebuiau să dețină la maximum calitățile cerute dela Omul Nou, mai presus de toate acea putere de jertfă și de investiție permanentă in slujba Legiunii și a neamului, de care au dat dovadă Moța și Marin. Acești oameni trebuiau să trăiască zi și noapte — și nu numai sporadic — și cu fiecare fibră a ființei lor — și nu partial — in constiința de responsabilitate directă, vie și de durată față de destinul neamului românesc și al Legiunii și să dețină totodată și forțele necesare de realizare a lui.

Semnificația **CORPULUI MOȚA-MARIN** reese din insuși textul jurământului prestat de membri săi, care cuprinde in trăsături esențiale dimensiunile filosofice și etice ale organismului. Câteva postulate definesc in mod laconic structura lui spirituală. Iată acest jurământ:

> *"Moța și Marin!*
> *Jur in fața lui Dumnezeu,*
> *In fața jertfei voastre sfinte*
> *Pentru Hristos și Legiune,*
> *Să rup din mine bucuriile pământești,*
> *Să mă smulg din dragostea omenească,*
> *Și pentru invierea neamului meu,*
> *In orice clipă,*
> *Să stau gata de moarte,*
> *Jur!".*

Fiecare din aceste postulate, luate in parte, depășește puterile de abnegație a omului vechiu: luate impreună; acest jurământ pare a se adresa unor oameni din altă lume. Dar nici nu putea fiialtfel. Jurământul a fost croit de Căpitan *pe dimensiunile sufletesti ale lui Moța și Marin*, căci iată ce spune **CORNELIU ZELEA CODREANU** la 11 Noiembrie, la Casa Verde: "Să punem inima, fruntea și trupul lui Moța și a camaradului său Marin temelie Națiunii Române, fundament peste veacuri pentru viitoarele măriri românești". Pentru realizarea acelor "viitoare măriri românești" era nevoie de elite speciale și, in consecință, de jurăminte speciale. Postulatele unui astfel de jurământ trebuiau să fie spartane in asprimea lor față de pornirile materiale din om, pe dealtă parte ele trebuiau să se apropie de granițele Divinului in substanța lor spirituală și morală. Trebuiau fixate țeluri, care sa crească *oameni cu pasiunea măreției de neam și cu pasiunea de martiri și sfinți!*

POSTULATUL I: JUR IN FAȚA LUI DUMNEZEU".

Deci Dumnezeu este autoritatea primordiala și supremă. Moța a fost acela, care a preconizat incă din timpul luptelor studențești că *Omul Nou pornește dela Icoană*, adica dela Dumnezeu și pășește pe căile indicate de Divinitate. In consecință, recunoașterea transcendentului ca dimensiune de baza a vieții este primul postulat al **CORPULUI MOȚA-MARIN**. Coordinata sa esențiala, deci, nu pornește din rațiune, ci din credința. Rațiunea rămâne să fie ceeace intr'adevar este: *instrument de discernământ in cadrul existenței materiale*. Credința este mai mult, ea este *izvorul existenței spirituale!* Prea des greșește rațiunea, pentrucă ea jongelază cu premize materiale, ce se schimbă dela moment la moment. Insăși infiinţarea Legiunii la 24 Iunie 1927 a fost un *act de sfidare a rațiunii*. Insăși comemorarea de astăzi, departe de pământul strămosesc, departe de orice șansă rațională pentru biruința legionara; mai mult, departe de orice rațiune de persistență in mijlocul unei lumi, ce se indreaptă vertiginos spre negarea lui Dumnezeu, a neamurilor și a familiei, este un act de sfidare a rațiunii. Da, rațiunea a fost impotriva lui Hristos, impotriva profeților, impotriva revoluționarilor, *impotriva marelor vreri legionare!*

POSTULATUL II: "JUR IN FAȚA JERTFEI VOASTRE SFINTE PENTRU HRISTOS ȘI LEGIUNE".

Moța a căutat moartea eroică și creștină. Prin jertfa lui, et a vrut *să confirme sinceritatea invățăturilor* ce le-a sădit sub comanda Capitanului in sufletele discipolilor săi dealungul scurtei sale peregrinări pământești. Jertfa lui și a lui Marin obligă la continuarea jertfei pentru Hristos și Legiune și, in ultimă analiză, pentru neam. Jurământul in fața morților Mișcării și apelul la ajutorul lor spiritual de dincolo de mormânt, asigură continuitatea spirituală a Legiunii dealungul veacurilor, peste problematica existenței materiale a generațiilor. Morții Legiunii "pășesc in rând cu cei ce au rămas". *Legiunea nu cunoaște intreruperi de generații.*

POSTULATUL III: "JUR SĂ RUP DIN MINE BUCURIILE PĂMANTEȘTI".

In acest imperativ categoric se oglindește acel "duh al marilor rupturi de lumea veche", sădit de Moța inca in perioada preliminară a Mișcării. El pretinde multe renunțări: trăirea in sărăcie, prin eliminarea poftelor de imbogățire; trăirea aspră și severă, in locul luxului și a imbuibării; inlăturarea oricarei exploatări a omului de către om; jertfa de durată in slujba comunității de neam, etc. Pe scurt, el inseamnă o vieață fixată pe axe perpendiculare, care nu sufăr compromisuri cu poftele supralicitatoare ale lutului. El inseamnă o dedicare unei singure și exclusive pasiuni, și nu a uneia din domeniul vieții stereotipe, ci din acel al eroicului.

POSTULATUL IV: "JUR SĂ MĂ SMULG DIN DRAGOSTEA OMENEASCĂ".

Și acest postulat, pe care mintea omenească și mai greu il poate înțelege și accepta, pornește dintr'un mister al sufletului lui Moța, care cu toată dragostea mare față de soție, copii, părinți și camarazi, l-a părăsit și a plecat in Spania să moară pentru Hristos și Legiune, considerând că ruperea de dragostea omenească in acel moment crucial pentru omenire va asigura biruința Omului Nou. Această despărțire definitivă a existenții lui terestre *nu a mai insemnat o ruptură de lumea veche, ci de insăsi lumea nouă creată de dânsul*, deci o ruptură cu atât mai dureroasă. Smulgerea din dragostea omenească trebuie înțeleasă insă ca un rezervat al momentelor decisive in vieața Mișcării și a legionarului și nu ca o linie de conduită de toate zilele, pentrucă altfel principiul fundamental al dragostei legionare ar deveni ilusoriu.

POSTULATUL V: "JUR SĂ STAU GATA DE MOARTE IN ORICE CLIPĂ".

Dacă postulatele de mai sus oglindesc efortul legionar de a se elibera de dictatura satisfacerilor materiale ale existenții acesta din urmă inseamnă *renuntarea la insăsi existența materială*, din inalta considerație că semânța nu poate rodi decât prin moarte. El represintă, deci, incoronarea unei vieți de abnegație și de privațiuni materiale cu aureola morții, dătătoare de vieață nouă. De astădată nu e vorba insă de un rod in sensul acelei legi naturale a lui "nimic nu se pierde, totul se transformă", ci de rodul unei elite creatoare de elite, de ingroparea semânței elitare in pământul strămoșesc, pentruca să incolțească dintr'ânsa alte elite. Exista un principiu mai nobil de selecțiune omenească? Oare nu inseamna acceptarea morții voluntare pentru rodirea elitelor viitoare o reintoarcere la ordinea naturală și divină, demonstrată de Isus pe muntele Golgotei?

CONCLUZII

Postulate din altă lume, pentru oameni din lumea aceasta! Dar decadele ce au urmat infiinţării **CORPULUI MOTA-MARIN** au arătat că această semânța aspră a rodit din plin, in sensul voit de Căputan. Rodul ei tragic este unic in istorie. Povestea lui nu s'a incheiat, lumina lui va străbate veacurile și va birui! Chiar dacă recunoaștem că principiile de mai sus cer cași imposibilul dela ființa umană, mai rămâne intrebarea grea: ce va deveni vieața noastră după satisfacerea tuturor poftelor materiale? La gândul cutremurator al acestei deșertăciuni, vom reveni la cuvintele lui Moța: "omul nu e scris să trăiască un număr de ani" și vom ajunge la concluzia că scris este să dea proba spiritului său de creație, chiar și prin renunțarea prematură la vieață. Sute și mii de legionari au arătat că *imposibilul omenesc s'a dovedit a fi posibil*. Inseamnă această supunere față de legile naturale și diivine o știrbire a personalității umane, cum susțin astăzi profeții reformelor de stânga? Din contră, disciplinarea sentimentelor anarhice, a rațiunii luciferice și a voinții brutale, in slujba armoniei divine și sociale, inseamna *pacea omului cu Dumnezeu și cu semenul său*. Toți cei ce se vor ridica impotriva acestei ordini și impotriva acestei păci, vor cădea străfulgerați mai curând sau mai târziu in iadul pierzaniei.

In fața acestui monument, ridicat pe doi piloni ai CMM: *deoparte sărăcia materială a camarazilor, de cealaltă bogația lor spirituală*, noi strigăm, să ne audă Cerul, poporul român, prietenii și dușmanii:

> Ne puteti lua totul ,inclusive vieața, cum ați luat-o altor mii de legionari, *dar nu ni-l puteți lua pe Moța, pe Marin, pe Căpitan și pe toți ceilalți martiri legionari*. Acest tezaur imens, de care numai noi dispunem in lupta inegală ce o ducem cu voi, nu ni-l puteți lua și nu ni-l puteți pângări, *căci el este de esență spirituală și divină și, deci, se sustrage armelor voastre materiale!* In semnul lui va birui Legiunea și neamul românesc, când va decide Pronia Cerească!

13 Ianuarie 1973.

Dr. D. LEONTIES.

YVES DE DARUVAR: LE DESTIN DRAMATIQUE DE LA HONGRIE

DURCH Zufall ist uns kürzlich ein merkwürdiges Buch in die Hände gekommen. Es handelt sich um "Le destin dramatique de la Hongrie" von Yves de Daruvar, erschienen in Editions Albatros, Paris, 1971. Darin wird erneut der Anspruch Ungarns auf Siebenbürgen gestellt und für eine Revision des Vertrages von Trianon (4. Juni 1920) plädiert. Im grossen und ganzen stellt das Werk eine oberflächliche, einseitige und überholte Argumentation zu Gunsten der ungarischen Thesen dar. Die Landkarte über die ethnische Verteilung der Bevölkerung zeigt umfangreiche Gebirgsgebiete, die fast ausschliesslich von Rumänen bewohnt sind (Die Ungarn sind bekanntlich ein Steppenvolk!) in Weiss, d. h. als unbevölkerte Gebietsteile. Trotz unserer aufrichtigen Auffassung, dass die noch bestehenden nationalen Gegensätze zwischen den versklavten Nationen im Osten und Südosten Europas bis zur Befreiung ihrer Länder vom Kommunismus zurückgestellt werden sollen, müssen die Exilrumänen dieses Werk widerlegen. Denn solche polemischen Werke mache Schule und haben die von den Kommunisten geförderte Aufgabe, die Exilvertreter der betreffenden Nationen auseinanderzumanoevrieren und *vom gemeinsamen Kampf gegen den gemeinsamen Feind abzulenken*. Solche Sünden seitens mancher Exilungarn wiederholen sich von Zeit zu Zeit in allen Teilen der freien Welt. Einen höchst verleumderischen Angriff gegen das rumänische Volk veröffentlichte am 24. Februar 1967 (als ausführlichen Leserbrief zu einem ebenfalls dort erschienenen Artikel über Rumänien) die deutsche Zeitung "DIE WELT". Die Lekture des eingangs genannten Werkes veranlasst uns, zunächst diesen Brief sine ira et studio zu analysieren.

1) Dem Verfasser des Leserbriefes "Kleiner Exkurs in rumänischer Geschichte".

2) mittelalterlichen.

3) noch vor unseren Augen legitimierte die Bundesrepublik Deutschland die Verbrechergrenzen der sowjetischen Barberei in Europa und besiegelte die Versklavung der Ost- und Südosteuropäischen Völker.

4) einen Vertrag gelegt, der eine anachronische Vielvölker-Doppelmonarchie im Leben erhalten sollte, zumal diese von zwei in Minderheit befindlichen Völkern den mehrheitlichen Völkern keine Autonomie gewähren wollte.

5) ihres Reichsteils.

6) Rumänen, u. Anmk.

7) erfolgte durch einen unheilvollen Putsch einiger unbelehrbaren Politiker, die sich nicht scheuten, die kommunistische Hilfe dazu in Anspruch zu nehmen, und war einwandfrei gegen den Willen des rumänischen Volkes.

8) oben genannten.

9) gemeinsame Basis für die Zukunft.

10) Wir wissen, dass ein Grossteil der ungarischen Patrioten im Exil mit uns einig sind, dass wir augenblicklich —nun vielleicht sehr lange noch— andere Sorgen haben müssen. Die Zukunft, wenn sie überhaupt noch eine Chance für unsere Völker bieten kann, liegt in einer Föderation der europäischen Staaten, in der die herkömmlichen Grenzen ihre bisherige Schärfe immer mehr verlieren werden.

Vaterstetten, 11. Dezember 1972.

Dr. Demetrius LEONTIES

SCRISOARE DESCHISA

DOMNULUI ATHANASE JOJA

PRESEDINTELE ASOCIATIEI «ROMANIA

Stimate domnule Joja,

Nu cred că este cazul să justific faptul însuşi al acestei scrisori. Ea este rezultatul invitaţiei pe care aţi făcut-o emigraţiei româneşti, prin expunerea prezentată de D-Voastră la constituirea Asociaţiei "România", pe care o prezidaţi.

Dacă înţeleg bine multiplele discursuri, declaraţii şi prezentări de programe, ce au condus la infiinţarea acestei asociaţii, aşteptaţi un răspuns din partea celora a căror existenţă, in vastul cuprins al lumii de astăzi, a determinat insăşi ideia constituirii ei.

In actul de constituire al asociaţiei declaraţi că sunteţi "convinşi de necesitatea de a veni in intâmpinarea dorinţei marei majorităţi a celor plecaţi din ţară, de a strânge legăturile cu patria lor de origine". Lăsând la o parte verificarea "dorinţei" noastre de a strânge legăturile cu D-Voastră, precum şi a dreptului legal ce il aveţi de a Vă ocupa şi preocupa de cei cari nu suntem cetăţeni ai Republicii Socialiste România, nu vreau să exclud totuşi oarecari bune intenţii şi de aceia socot necesar să Vă adresez aceste rânduri, pentru a indepărta dintru inceput riscul, intotdeauna dăunător, al neinţelegerii in intenţii şi cuvinte, şi pentru a situa cât mai limpede sensul pe care il are, sau il va putea avea pe viitor, dialogul dintre Asociaţia "România" şi emigraţia românească.

O RECUNOAŞTERE BINEVENITĂ

In primul rând aşi dori să menţionez faptul imbucurător că prin constituirea asociaţiei. D-Voastră se dă, în sfârşit, o recunoaştere a noilor dimensiuni ale românităţii, de care noi, cei din emigraţie, nu ne-am indoit niciodată. Ne pare deci bine că inşivă recunoaşteţi că românitatea depăşeşte astăzi limitele geografice sau politice ale statului român. Ea se intinde în toată lumea, îmbrăţişează ţări şi continente, se amestecă in plămada civilizaţiei universale.

Indiferent de cauzele şi imprejurările care au provocat această situaţie (vitregiile vremii, prăbuşirile vechilor aşezăminte, tragicele răscoliri ale istoriei) sufletul neamului nostru a fost in taină pregătit să le primească şi să le facă faţă. El a continuat să trăiască, credincios sieşi şi moştenirilor sale străvechi, rămânând şi pe mai departe ceeace a fost. Depărtările geografice, cu inevitabila desţărare in spaţiu, nu au insemnat pentru Românii din emigraţie o impuţinare a potenţialităţilor atavice şi nici pierderea omeniei şi a ţinutei româneşti.

LIMITELE GEOGRAFICE ALE ROMANITĂŢII

Permiteţi-mi însă ca să-mi exprim surpriza că in limitele românităţii universale, D-Voastră includeţi numai pe Românii cari trăiesc "in Austria, Australia, Belgia, Canada, Franţa, Republica Federală Germană, Italia, Suedia, Statele Unite ale Americei şi o serie de state ale Americei Latine". Cu alte cuvinte, asociaţia D-Voastră se adresează numai Românilor din lumea liberă şi democratică.

Legile D-Voastră recente, privitoare la cetăţenie, consideră însă ca "cetăţean" român pe oricine s'a născut din părinţi români şi nu a renunţat "formal şi legal" la cetăţenia românească. Când au renunţat formal şi legal fraţii noştrii din Basarabia şi Bucovina la cetăţenia românească?

Aşadar, intre Românii de dinafara graniţelor ar trebui să includeţi, cu precădere, milioanele de cetăţeni cari locuesc in Basarabia, Bucovina de Nord, Valea Timocului, Dobrogea de Sud, Banatul Jugoslav şi Macedonia. Cine oare are mai mare "dorinţă" decât aceştia ca să strângă legăturile cu patria lor de origine?

Dispunând de resurse materiale şi intelectuale, Asociaţia "Rom..nia" ar trebui, după judecata noastră, să se preocupe in primul rând de cei cari au cea mai mare lipsă de ele, atât pentru a se regăsi cu fiinţa românească cât şi pentru a-şi menţine existenţa fizică. Fost-a omite-ea lor din preocupările şi programul asociaţiei D-Voastră o scăpare din vedere, ori o excludere premeditată?

DIALOG? CU CINE?

In expunerea D-Voastră consideraţi ideia infiinţării Asociaţiei "România" ca un eveniment de "importanţă naţională". Semnăturile ilustre ale actului de constituire pun la un loc numele tuturor celor ce ar putea fi consideraţi ca figuri reprezentative ale poporului român. Reportagiile de presă nu explică insă technica, spontaneitatea şi procedura prin care la Ateneul Român din Bucureşti s'au intâlnit deodată, "oameni de ştiinţă, artă şi cultură, cadre de conducere din activitatea economică şi socială, conducători ai cultelor religioase, muncitori, şi alţi oameni ai muncii din Capitală şi din alte localităţi". Ar fi interesant de ştiut, care a fost "organizaţia de bază" aşa de eficientă, încât să poată aduna la un loc pe toţi oamenii de seamă ai României şi să le inspire acelaşi gând, acelaşi simţire şi acelaşi plan faţă de emigraţia românească?

Intrebarea de mai sus este cu atât mai justificată cu cât noi ştim că iniţiativa dela Bucureşti este paralelă cu cea din alte state cu regim comunist. De exemplu, la Varşovia funcţionează organizaţia "Polonia", având exact aceleaşi scopuri, faţă de emigraţia poloneză, pe care le are Asociaţia "România" faţă de noi. Să considerăm aceasta ca o simplă coincidenţă?

Nu putem trece cu vederea nici convingerea că românitatea insemnează ceva mai mult decât o colecţie de nume, oricât ar fi ele de importante in structura statală de astăzi. Ea înseamnă ancorare intr'o fiinţă largă, veşnică, indestructibilă a neamului in totalitatea lui. Din românitate nu fac parte numai cadrele de conducere politică trecătoare, ci intreg poporul român.

Dacă este vorba de dialog intre Românii din emigraţie şi cei din ţară, de ce să se limiteze acest dialog la un grup selectat pentru membrie in Asociaţia "România"? Dacă intenţia de a lua legături cu emigraţia este sinceră şi nu-i o simplă manevră oficială, pentru care motiv ni se cenzurează scrisorile pe care le trimitem rudenillor şi de ce nu se admit in România publicaţiile româneşti de dinafara graniţelor? Fiind vorba de intâlnire intre Români, pentru care motiv fraţii noştrii cari trăiesc in ţară nu au libertatea de a calători in străinătate fără control şi fără restricţii? Noi suntem siguri că atunci când fraţii noştrii din ţară vor putea să se bucure de legitima libertate de viaţă, de expresie şi de mişcare, nu ar mai fi necesară o asociaţie specială pentru o intâlnire şi o regăsire cu ei.

ACT CREATOR SAU "INCADRARE"?

Fără indoială că iniţiativa pe care aţi luat-o e menită in gândul D-Voastră să marcheze un inceput nou. Nimeni nu ar putea refuza aprioric un asemenea început, dacă va veni ca un act cu adevărat creator. Dacă doriţi să staţi de vorbă cu noi, dorinţa D-Voastră ar trebui să fie inrădăcinată in respectul sincer pentru interlocutor şi in dorinţa de a da ascultare cuvintelor lui. Când ne invitaţi la dialog, avem tot dreptul să aşteptăm din partea D-Voastră deschiderea inimii şi a minţii inspre o sinceră regăsire. După cum bine ştiţi, dialogul incepe din clipa in care eu vin spre celălalt, cu gândul drept de a-l cunoaşte aşa cum este, de a-l asculta, aşa cum îmi vorbeşte, şi nu cum aşi decide eu de mai înainte.

D-Voastră însă, declaraţi "răspicat" că veţi "respinge hotărit orice manifestare de denigrare a ţării, a culturii ei, orice incercare de a umbri prestigiul şi eforturile constructive ale României". Cum nu cunosc absolut pe nimeni din emigraţia românească care vreodată să fi denigrat ţara lui de origine ori cultura românească, sunt forţat să interpretez rândurile de mai sus ca un avertisment ca nu cumva să îndrăznim cu vre-o critică la adresa regimului comunist din România.

Incercând ca să dictaţi emigratiei să nu-şi exprime simţăminte critice ori indoieli justificate, însemnează că nu vă daţi seama cu toată limpezimea necesară că emigraţia românească, această comunitate universală, in ciuda încercărilor peste care a trecut, işi are maturitatea ei. Ea gândeşte, trăieşte şi infăptuieşte — acolo unde a aşezat-o soarta— atât in numele valorilor româneşti, cât şi in deplina slujire a noului său mediu de viaţă. Ea işi manifestă chipul ei propriu. Ea ştie să judece, să priceapă şi să răspundă, după adevărul lucrurilor şi după indemnul conştiinţei sale lămurite de multe şi grele dar şi bogate experienţe. Vieţuind în ţările unde se practică adevăratul sistem democratic, emigranţii români nu sunt inclinaţi or forţaţi ca să considere critica constructivă împotriva guvernanţilor temporari ca o crimă ori un păcat de moarte.

Cetind deci condiţiile D-voastre de dialog se impune impresia inevitabilă că organizaţia pe care o prezidaţi reprezintă doar o altă încercare, o altă mască a unei vechi tactici, aceea de a "recupera", de a "recâştiga" pe Românii liberi şi, eventual, de a-i folosi pentru scopurile D-Voastră politice. Dacă acesta este scopul, puteţi fi asigurat că şi această formulă, ca şi altele precedente, este destinată eşecului. Nu din cauza vreunei încăpăţinări a noastre, ci dimpotrivă, din cauza nesincerităţii şi a gândurilor ascunse ale D-Voastră, celor de acolo.

PRECEDENŢE SEMNIFICATIVE

Când se vorbeşte de prezenţa românească in afara graniţelor României, nu se poate omite Biserica. Dealtfel, şi D-Voastră îi faceţi loc larg în alcătuirea, conducerea şi funcţionarea asociaţiei "România".

Ori, se întâmplă că în câmpul bisericesc Românii din America să aibă o lungă experienţă de dialog chiar cu unii membri din comitetul de iniţiativă şi conducere a asociaţiei D-Voastră. Dupăcum cred că Vă este cunoscut, Românii ortodocşi din America constituie una dintre cele mai compacte masse româneşti de dinafara României. Ei sunt emigranţi, însă nu sunt in exil, ci işi au ţara lor adoptivă şi instituţiile lor de sine stătătoare pe pământul ospitalier al Americei de Nord. Deşi ei sunt cetăţeni americani ori canadieni, deşi ei s'au stabilit pe aceste meleaguri cu mulţi ani in urmă (deci nu li se poate aplica epitetul D-voastră favorit de "fugari"), autorităţile politice şi bisericeşti din ţară le-au acordat o deosebită atenţie, cu mult inainte de infiinţarea asociaţiei "România".

Plănuind ca să pună şi Biserica Ortodoxă din America pe acelaşi linie de "ascultare" cu cea din ţară, autorităţile politice şi bisericeşti dela Bucureşti au folosit toate căile imaginabile pentru a ne priva de dreptul la autonomie şi administraţie nestingherită. Prin ucazuri şi ultimate au încercat să impună Românilor din America episcopi, pe care nu i-au ales şi nu i-au dorit. Prin unelte servile au târit Episcopia şi parohiile in procese civile, cu scopul de a le lua averile şi proprietăţile bisericeşti. Prin agenţi trimişi special, ori prin corpul diplomatic, au deslănţuit o josnică campanie împotriva conducătorilor Episcopiei din America şi au încercat să provoace discordie şi neinţelegeri intre parohieni.

Cu toate acestea şi cu toate că majoritatea absolută a Românilor ortodocşi din Statele Unite şi Canada au rămas neclintiţi pe poziţia lor şi şi-au menţinut drepturile, când au venit prin America ierarhi şi reprezentanţi ai Bisericii Ortodoxe Române noi n'am refuzat să stăm de vorbă cu ei. Biserica, mai mult decât oricare alcătuire omenească, are un mandat divin şi e ţinută să facă încredere oricărui om, să tindă la împăciuire, să pregătească marile regăsiri ale fiinţei omeneşti desfigurată de pasiuni şi neinţelegere. Am deschis deci poarta unui dialog, cinstit, sincer şi corect. Cu regret a trebuit să constatăm că nici unul cu care am stat de vorbă n'a avut curajul unei exprimări libere, ori autoritatea unui angajament valid. Ba încă mai mult, am identificat la cei mai mulţi dintre ei, gânduri ascunse şi încercări măsluite de a ne înşela şi induce în eroare. Şi iată că aceleaşi persoane figurează la loc de frunte în asociaţia D-Voastră.

Trebuie să menţionăm că, chiar după înfiinţarea asociaţiei "România", aceleaşi feţe bisericeşti au întreprins şi cunoscuta acţiune dela parohia ortodoxă română din Paris, urmărind să ia din mâna emigraţiei până şi biserica în care se făceau rugăciuni "pentru pacea şi unirea tuturor". Iar dialogul dela Paris nu s'a făcut pe "temeiul sentimentelor permanente de dragoste nealterată a unora faţă de alţii" predicate la Ateneu de I. P. Sf. Sa. Justin, Mitropolitul Modovei, ci cu pumnii.

Dar nu numai în lumea bisericească, ci şi în cea literară avem precedenţe de dialog care ne îngrijorează. In anul 1971, poetul şi gazetarul Adrian Păunescu, din România, s'a întâlnit, frăţeşte şi româneşte, cu scriitorul Mircea Eliade, dela Chicago, luându-i acestuia şi un interview de natură literar. Intorcându-se în ţară, contrar la tot celace promisese, dl Păunescu a publicat în "Contemporanul" un text al interview-ului "trunchiat, care schimba radical sensul". Această procedură l-a făcut pe scriitorul Mircea Eliade să declare public: (Când stă teamde vorbă (cu dl Păunescu), credeam că vorbim acelaşi limbă: vechea, cinstita limbă românească pe care am învăţat-o de copil şi pe care o vorbesc şi acum la bătrâneţe. Recunosc, cu o imensă tristeţe, că m'am înşelat".

Intrebaţi-Vă singur, dle Joja, ce putem deduce din acest fel de procedură şi la ce rezultate ne putem aştepta intr'un dialog in care ni se pare că vorbim acelaşi limbă şi folosim aceleaşi cuvinte, dar înţelegem lucruri cu totul diferite?

CAPITOLUL PROBLEMELOR PERSONALE

Programul asociaţiei D-Voastră pune emfază şi pe intenţia de a inlesni rezolvarea problemelor personale ale celor stabiliţi în alte ţări ca "succesiuni, regăsirea rudelor, efectuarea de studii in ţară sau alte chestiuni de ordin personal". Este de netăgăduit că o bună parte din Românii stabiliţi în străinătate au probleme de rezolvat: reintregirea familiilor, chestiuni financiare, proprietăţi rămase în România, vizite reciproce cu rudeniile, etc. Judecând însă după felul cum acţionează reprezentanţii diplomatici ai guvernului D-Voastră, orice serviciu care se face unui Român din străinătate este numai în schimbul unui compromis, a unei concesiuni, a unei ajustări la politica D-Voastră oficială, ori a unui contra-serviciu.

Compromisul, ajustarea şi concesiunile pot să fie o condiţie de existenţă a fraţilor noştrii din ţară, care nu au o altă alternativă. Dar ele nu sunt necesare pentru cei cari trăim în lumea liberă. Exilul, prin însăşi natura lui aspră, ne-a rupt de mondenitate, de superficial şi de interese personale. Dialogul D-Voastră cu emigraţia, nu se poate deci baza pe târguială ieftină de avantagii personale şi mai ales nu va putea lua aspectul "răscumpărărilor" cu dolari ale rudelor şi prietenilor din România de către cei ce vor să le înlesnească emigrarea ori călătoria în Apus. Această practică întrece, prin cruzimea şi cinismul ei, până şi târgurile de sclavi de odioară şi pecetluieşte pe autorii şi agenţii ei ca traficanţi ordinari lipsiţi de cel mai elementar semn de respect pentru om.

Cât priveşte "serviciul moştenirilor", el lucrează, pentru prezent şi mai ales în Statele Unite, numai în sens unic. Rmânii din America nu au ce moşteni dela rudeniile rămase în România, pentrucă prin colectivizarea forţată li s'a luat proprietatea privată iar din puţinul pe care li câştigă la "muncile de jos" deabia îşi duc existenţa de pe o zi pe alta. In schimb, Românii din America trebue să se lupte prin tribunalele americane ca să-şi apere moştenirile de contestaţiile avocaţilor ambasadei din Washington, care au misiunea să adune cât mai mulţi dolari americani pentru finanţele României.

Stimate domnule Joja,

La cele de mai sus s'ar putea adăuga multe altele. Sper însă că din cele enumărate să. Vă puteţi face măcar o ideie despre motivele care ne constrâng să privim cu multă rezervă şi cu justificat pesimism, iniţiativa şi programul Asociaţiei "România". Pană la proba contrarie, bazându-ne pe experienţele trecutului şi pe textul discursurilor dela Ateneul Român, nu putem să nu ne întrebăm: care sunt motivele ascunse ale acestei noui acţiuni?

Noi am aşteptat şi aşteptăm, fără nici un gând ascuns, o întâlnire cu românitatea din ţară. Insă această întâlnire, ca să poată de roade trebuie să fie genuină şi pe deasupra şi dincolo de orice intenţii politice.

Daţi-ne deci adevăratul semn, adevărata dovadă, că scopurile Asociaţiei "România" nu sunt acelea de a semăna discordie ţi desbinare, ori de a cumpăra conştiinţe ci că ele vor să servească străvechilor valori şi idealuri româneşti, intr'o lume ce năzuieşte spre libertate şi spre comuniune de suflet, de credinţă şi de creaţie.

Al D-Voastră, de tot binele voitor

Episcop VALERIAN D. TRIFA

Episcopia Ortodoxă Română din America.

Vatra Românească, Septemvrie, 1972.

NOTA REDACTIEI: Aflăm că intretimp presedintele asociatiei "România" D. Athanase Joja, a decedat.

Cum textul scrisorii de mai sus este valabil pentru oricare ar succeda, reproducându-l, l'am lăsat sub forma originală, asa cum a fost trimis de Inalt Prea Sfintitul Valerian.

ECOURI

MARCHETING CURIOS

Activitatea d-lui Constantin Dragan este, cum se spune in jargonul comunist, multilaterală şi diversificată fiind dedicată, lucru foarte natural, marchetingului, ne neglijând insa futurologia, care se ştie la ce se rezumă. Se manifestă in multe, variate şi surprinzătoare domenii. Altfel la ce ar folosi marile dicţionare, cum e Larousse şi cum va fi şi cel ce va edita Academia Română, in nu ştiu cite tone de pagini, după metoda de lucru a marxismului, care invaţă de toate, pe cei calificaţi de partid să fie invăţaţi.

Dl. Constantin Drăgan n'a avut nevoe să urmeze o atare şcoală. A trebuit să plece să inveţe in Italia, in condiţiuni pe care numai el le ştie. El şi câţiva prieteni, de care s'a despărţit foarte repede, fiindcă îi inpiedicau in ascensiunea sa la Patriarhia din Constantinopol, unde repede a căpătat titlul de mare fruntaş. Invidia celor ce il cunosc nu este justificată, dar e explicabilă. Nu oricine poate ajunge şi profesor, că să-i creadă lumea universitar, şi arhonte de Istambul, adică ciorbagii că să creadă lumea ca e un titlu de nobleţă, la care are dreptul încă de cind Sârbii au trecut din clasa Sclavilor, in clasa Servilor, iar cuvintul de darog (drum), din cauza sărăciei limbajului, acumula şi noţiunea de scump c^ preţ şi daragol, ca sentimente. Aşa că d-sa se cheamă Constantin Dragan, provenid din trei noţiuni topite. E uşor de inţeles dece activitatea d-sale, se manifestă in domenii surprinzătoare. Nu este intrecut decit de Leonardo da Vinci. Cu diferenţa că acesta trecea dela artă la meserii şi probleme curio^se, pe când concurentul său de azi, trece, pentru a-şi repaoza cugetarea, dela banalitatea bănească la inefabilul de probleme situate cât mai departe de gândirea comună. Mai este o diferentă: Leonardo da Vinci lucra pe viu, cu material din care voia să scoată realităţi imaginate de el pe când dl. Drăgan vrea să schimbe realităţile in materiale foarte dorite de Uniunea Sovietică, "pravoslavnică şi ortodoxă", ca şi patriarhia din Istambul, dar anti creştină, antiromână şi antilatină, ca patriarhia politienească din Moscova, de care ascultă, in afară de Sârbi, toată ortodoximea comunistă.

In felul său de aş servi şi concepţiile sale şi marchetingul dl. I. Trax a sărit peste cal.

Tare mi-e teamă că de partea cealaltă să nu dea de stâncă.

Vom constata in numarul viitor.

IATAGAN

LA HELSINSCHI

Acum câtva timp, agenţia "EFE" transmitea din capitala Spaniei, rezumatul unui raport al "Consiliului Atlantic".

Aflam, pentru prima dată, de existenţa unui atare consiliu şi credeam că este o suprastructură a organizaţiei NATO. "EFE" m'a scutit de alergătură ştiind ca nu puteam afla detalii asupra acestui consiliu, dela nimeni, şi că aşi fi alergat in van. Nu mi-ar fi servit nici futurologia, care e, spre minunarea lumei ce se intreabă de rostul ei: a pune carul inaintea boilor şi ne vorbeşte de cum va fi viitorul cind va merge carul, graţie ştiinţelor cosmice. Această ştiinţă nu decurge din rotaţia aştrilor, ci strecurandu-se prin hornul bine păzit contra celor ce şi-ar băga nasul să vadă, cum trece, pe nesimţite, caru după boi; atunci lumea ar descoperi, mirată, cat de imensă este futurologia, dacă e bine prezentată şi ce avantagii poate aduce, pe plan mondial, dacă este in alianţă sentimentală cu neobositul cavaler al misticei, marchetingul.

"Consiliul Atlantic" este şi el o organizaţie futurologică. Este particulară ca toate organizaţiile menite sa ajusteze bugetul celor ce se ocupă de soarta popoarelor, trist, fiindcă acestea nu ştiu nimic nici de futurologie, nici de marcheting. Este americană. Altfel, n'ar fi serioasă. Şi n'ar avea haz. Este compusă din foşti funcţionari, diplomaţi, oameni de afaceri, intelectuali cu toţii; normal, nu?

Are toate caracteristicile unui organism de Stat, care insa poate exprima, in mod deschis, ceeace Statul oficial nu poate.

Si dece oficialitatea americana nu poate?

Răspunsul exprimă un dezastru moral: nu poate, fiindcă este inpiedicată de angajamentele unui paralitic. Ca şi cum toata America ar suferi de paralizie, in semn de solidarizare cu Roosewelt.

Acest "consiliu atlantic" avertizează Statele Unite şi ţările Europei Occidentale că nu trebue să recunoască formal actualul statu-quo din Europa şi continuă: "conferinţa de securitate va trebui sa garanteze fiecărei, ţări dreptul de a-şi alege, ea, propria sa evoluţie politică".

De acord. Dar dece nu aminteşte Statelor Unite că va trebui să repudieze acel tratat imoral dela Yalta, aşa cum anunţase in perioada electorală, generalul Eisenhower, al cărui vice preşedinte era atunci chiar dl. Nixon.

Dl. Nixon ar avea astfel ocazia să rămână in istoria mondială ca cel mai mare preşedinte al Americii, dar şi ca cel mai mare eliberator de popoare, şi liberator al Europei.

I. B.

REDACTIONALE

Cu numărul 6 al revistei "CARPAŢII" se implineşte jumătate de an de'a reapariţie.

Mulţumim din toată inima celor cari au avut incredere şi au răspuns imediat apelului anunţând apariţia revistei şi-i rugăm să lărgească cercul sprijinitorilor cu cunoscuţii şi cu compatrioţii cu care vin in contact.

In acelaş timp ne ingăduim a ruga pe cei cărora le-am trimis revista şi au păstrat-o, să binevoiască a ne trimite de urgenţă abonamentul de 15 dolari USA anual, sau costul revistelor primite, 8 dolari USA.

Numerile viitoare nu vor mai fi trimise decât celor care prin acest fel işi vor manifesta dorinţa de a fi consideraţi printre cititori.

Greutăţile ce avem de infrânt sunt mari şi fără inţelegerea tuturor Românilor din exil, nu putem asigura apariţia lunară a revistei.

REDACTIA

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

APARE LUNAR

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Administraţia:

Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40

MADRID (España)

Corespondenta:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ... ... 15 $ USA

De susţinere ... ... 25 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.— Acebo, 54. — Madrid-16. — Es manuscrito.